

CHINGU

KOREA KLUBBEN

KOREAN FESTIVAL
IKAA MINI GATHERING

2025

11 TH - 13 TH OF JULY

COPENHAGEN

WWW.KOREAKLUBBEN.DK

MEDLEMSMAGASIN 2025

Kolofon

UDGIVER:

Korea Klubben
C/o Jannie Jung Westermann
Knud Aggersvej 23
7500 Holstebro

www.koreaklubben.dk

ISSN: 1602-6144

UDGIVELSE: 2025

REDAKTØR:

Maj Bjerre

SKRIBENTER OG BIDRAGSYDERE:

Eva Tind
Hae-sup Sin
Helene Storm Pedersen
Jane Münster Hasselriis
Jannie Jung Westermann
Kasper Kim Jannæs
Klaus Kook
Lars Sun Liebing
Matt Galbraith
Mia Quade
Mieke Murkes
Mirae Kh Rhee
Simon Husted
Søren Rose
Tommy Gentzler

FOTO/ILLUSTRATIONER:

Capturedbywoon (Lasse Jensen)

FORSIDE:

IKA MINIG25 plakat af Stinne Fuglsberg

OPSÆTNING:

Maj Bjerre

ANSVARSHAVENDE REDAKTØR:

Jannie Jung Westermann

Indhold

Leder	5
Nyt fra bestyrelsen	6
Portræt af Jannie Jung Westermann	7
Korea Klubbens 35-års jubilæum	14
Søren Rose	15
Kræfterne bag	18
IKA MiniG25	20
Tommy Gentzel	21
Jane Hasselriis	24
Matt Galbraith	25
Hae-sup Sin	28
Mieke Murkes	32
IKA	37
Hygge T-shirt	38
IKA Mini Gathering sang	39
Korea Festival	40
Sponsorer	45
Eva Tind	46
Min første tur til Korea	48
Run towards my family	54
Tilbage til Korea	56
Adoption 360	60
Koreansk mad	66
Bestyrelsen af Korea Klubben	68

Leder

Redaktør: Maj Bjerre

Foto: Maiken Kestner

2025 har været et helt særligt år for Korea Klubben.

Et år, hvor vi ikke blot markerede vores 35-års jubilæum, men også fejrede den stærke fællesskabsfølelse, der binder os sammen – både herhjemme og på tværs af verden. Jubilæet blev fejret med en storslået Korea Festival for danskere og en mindeværdig IKAA Mini Gathering i København, hvor det internationale adopterede fællesskab mødtes, delte historier og skabte nye forbindelser.

Derfor har denne jubilæumsudgave af Ch'ingu naturligt fokus på årets begivenheder og på alt det, der gør vores fællesskab så særligt. Vi ønsker ikke kun at se tilbage, men også at vise den styrke, varme og samhørighed, der altid har kendetegnet Korea Klubben.

En stor og hjertelig tak til alle jer, der har bidraget til årets udgave. Tak fordi I har delt jeres oplevelser, tanker og øjeblikke med os – det er netop dem, der gør Ch'ingu levende og giver os alle mulighed for at blive inspireret og lidt klogere.

Nyt fra bestyrelsen

2025 har været et travlt år for Korea Klubben, særligt på grund af vores 35-års jubilæum. Allerede tilbage i 2024 begyndte vi at lægge fundament til ideen om både at lave en Korea Festival for danskerne og de adopterede herhjemme, og samtidig være værter for IKAA MiniG25, hvor vi kunne invitere gæster fra hele verden til Danmark. I bestyrelsen har vi haft stor fokus på samarbejde omkring Korea Klubben. Det har både været internationalt i forhold til NCRC, OKA og IKAA men også herhjemme i forhold til den Koreanske ambassade, KOTRA og de andre Korea-relaterede organisationer.

Derudover er vi også glade for at kunne sige, at vi har fået et stærkt samarbejde med de andre danske adoptionsrelaterede organisationer. Det har betydet, at vi har kunnet stå sammen, når vi er blevet inviteret ind til samtale i ministerierne. Der har selvfølgelig også været aktiviteter såsom Talkbox, Seollal, Sensommerfest, Efterårslejr og vi ved, at flere af jer har lavet lokale spisegrupper eller en Kreagruppe. Det er vi kun glade for, og vi håber at se flere af jer medlemmer, både til at deltage, men også til at støtte op om, at vores forening fortsat kan være et givende aktivt fællesskab.

AF MAJ BJERRE

Portræt af *Jannie* Jung Westermann

Hvor længe har du været med i Korea Klubbens bestyrelse?

Jeg har været formand i tre år, og før det var jeg bestyrelsesmedlem et par år inden da under Lars Park.

Hvordan har det været at arbejde i bestyrelsen?

Det har været utroligt givende på den lange bane. Korea Klubben har stået for utroligt mange gode arrangementer, som jeg kun kan give hele bestyrelsen et skulderklap for, at vi er nået i mål med – især i år, hvor vi havde det store 35-års jubilæum med Korea Festival og Mini IKAAG25, som vi var værter for i den forbindelse. Det var en kæmpe stor og flot præstation af hele Korea Klubben, og selvfølgelig særligt Styregruppen, bestyrelsen og de frivillige hjælpere. Det var også kun muligt, fordi der var dygtige mennesker med ombord.

Som forperson har man titlen, men man kan ikke gøre ret mange ting alene, og der er ingen tvivl om, at sammensætningen af bestyrelsesmedlemmerne er afgørende for, hvordan tingene skrider frem. Man skal have rigtig gode mennesker, som også løfter og tager en del af slæbet. Jeg synes også, at det giver en god dynamik, at man ikke altid er enig i en bestyrelse, men det vigtigste er, at man er opsat på, at man skal samarbejde som bestyrelse, og at man er villig til at rykke sig, hvis der er gode argumenter for det.

Hvad har dine tanker været i forhold til bestyrelsesarbejde og prioriteter for Korea Klubben?

Vi har i en tid været optaget af Korea Klubbens fortsatte beståelse. Det bliver der også talt meget om internationalt, da mange ser et frafald af medlemmer, og at medlemmerne bliver mindre aktive. Måske fordi, vi bliver ældre, og mange har været mere aktive tidligere.

Udfordringen er også, at vi ikke får mange nye yngre medlemmer, da adoptionen fra Sydkorea i Danmark er stoppet. Det gør, at der ikke kommer nye kræfter til. For at kunne videreføre Korea Klubben ser vi på, om der skal være en vedtægtsændring i forhold til at åbne op for, at efterkommere af adopterede kan blive fuldbyrdede medlemmer af Korea Klubben. På nuværende tidspunkt har de ikke stemmeret.

Nogle af de andre udenlandske organisationer, der har oplevet den samme nedgang i medlemstallet, har derfor åbnet op – nogle for adopterede fra andre lande end Korea, og i Frankrig har man f.eks. åbnet op for alle, som har interesse for Korea, og det har givet dem stor tilstrømning af nye medlemmer.

Derudover har vi forsøgt at skabe et så godt samarbejde med nogle af de samarbejdspartnere, der har været på banen tidligere i Korea Klubbens historie. Her tænker jeg særligt på den koreanske ambassade, KOTRA og Korean Community Association i Danmark. Vi kunne se, at samarbejdet næsten ikke var der, og det besluttede vi at gøre noget ved. Vi kunne høre fra vores søsterorganisationer i udlandet, at jo bedre samarbejde man har med den lokale ambassade, jo mere direkte information og adgang får du til OKA og NCRC, som er dem, vi har modtaget flest midler fra sidste år.

Det synes jeg, vi har lykkedes rigtig godt med, og vi kan se i forhold til de andre internationale organisationer, at vi i Danmark har et rigtig godt samarbejde med den koreanske ambassade her.

Det er noget, at hele bestyrelsen kan være utrolig stolte af. Det betyder noget, at de ved, hvem der skriver i den anden ende, og at de har mødt personen. De er mere villige til at hjælpe os, hvis vi har udfordringer. Det er den personlige relation, der får tingene til at gå hurtigere i den formelle del. Vi har blandt andet modtaget flere invitationer fra den nye koreanske ambassadør, også i det nye år, og det er virkelig dejligt.

Er der nogle særlige udfordringer, du synes, I har oplevet i Koreaklubben?

Der har helt sikkert været udfordringer i forhold til gennemsigtighed til regnskabet, som vi også har fået kritik for. Og det er bestemt noget, vi har taget til os, og vi arbejder hele tiden på at gøre det bedre og bedre. Men det er også vigtigt at huske, at man i en frivillig forening arbejder med de ressourcer, bestyrelsesmedlemmerne og de frivillige, der stiller sig til rådighed, har.

Det håber jeg, at man tager i mente, når man rejser kritik, og at man også ønsker at give en hånd med selv, fordi det er utroligt svært også at stå og at modtage kritikken, hvis man har gjort det så godt, man kunne med de ressourcer, man havde.

Hvis man har en holdning til noget, eller der er noget, man synes kunne være bedre, så ville det være utroligt dejligt, hvis man hjalp med at gøre tingene bedre, for vi er jo alle interesserede i at gøre det så godt for foreningen, som vi overhovedet kan.

Hvad er du særlig stolt af, at I har opnået i de sidste år?

Det, at vi nu også tilbyder arrangementer uden for Storkøbenhavn. Så ved jeg godt, at nogen synes, at der er for mange arrangementer uden for Storkøbenhavn, men Korea Klubben er jo en landsdækkende organisation. Men aktiviteterne bærer også præg af, hvor der er frivillige, der stiller op og giver en hånd med. Der er ingen tvivl om, at det har været bestyrelsen i flere år, der har trukket det største læs, og faktisk er det som udgangspunkt ikke bestyrelsens opgave. Bestyrelsen skal stå for den overordnede drift, og er derfor utrolig afhængige af, at der er medlemmer, der vil hjælpe og lægge nogle timer og stå for arrangementer.

Man kan altid skrive til bestyrelsen med et forslag, eller hvis man ønsker at stå for et arrangement. Så vil vi være behjælpelige på alle de måder, vi kan. Vi håber jo også, at områder som Nordjylland og Sønderjylland kan blive mere aktive, for vi ved, at der også er adopterede, der bor i de områder.

Jeg er også stolt over, at vi har formået at genetablere et rigtig godt forhold til OKA, for det betyder virkelig meget. Der var et år, hvor vi mistede vores tilskud, og selvom vi jo aldrig er garanteret midler fra f.eks. OKA, så evaluerer OKA

hvert år organisationerne, ikke kun i forhold til den personlige kontakt, men også på performance. Vi bliver evalueret på, hvordan kommunikationen har været, og om aktiviteter er blevet udført 100% efter planen. Hvis man samlet set har underperformat, så kan man forvente, at der ikke er tilskud året efter. Har man gjort det rigtigt dårligt, så er det sket, at nogle organisationer er blevet blacklistet, således at de ikke kan ansøge midler igen. Der må vi bare sige, at vi har været utroligt heldige med, at det ikke var der, vi endte. Vi har arbejdet hårdt på, at Korea Klubben igen kunne komme i betragtning til at få donationer. Og vi fik i år. Vi har oparbejdet en rigtig god relation til dem, og det er til alles bedste i Korea Klubben. Jeg er slet ikke i tvivl om, at både OKA og NCRC ved, hvem Korea Klubben er.

Kan man overføre den goodwill til den næste bestyrelse?

Man kan ikke overføre goodwill og personlig kontakt, men man kan overføre det, at de ved, hvem man er. Det betyder, at man ikke må underperforme markant i forhold til, hvor baren er i dag, fordi så vil det blive tydeligt for dem, og de vil tænke: "Hvad sker der i Korea Klubben?"

Man skal opføre sig ordentligt og kunne komme derover og have bibeholdt den gode kommunikation og samarbejde, også selvom der ikke er noget for os som organisation at hente i forhold til sponsorater, for vi har stadig medlemmer, som søger NCRC omkring deres adoptionspapirer. Det hele hænger sammen.

Når vi og vores medlemmer bliver inviteret ud til noget i Korea af f.eks. OKA, så er det vigtigt, at man kan begå sig socialt i Korea. Man kan sagtens være en dygtig formand herhjemme, men hvis man ikke kan begå sig socialt, og kender spillereglerne for, hvordan man opfører sig, når man er ude blandt officials i Korea, så nytter det ikke noget. Man skal vide, at man påtager sig et kæmpe ansvar, fordi

man lægger også vejen for de næste, der kommer efter en. Dette gælder ikke kun som repræsentant for Korea Klubbens bestyrelse, men også vores medlemmer, som bliver inviteret på en OKA tur. Man er ikke kun repræsentant for Korea Klubben, man er også repræsentant for Danmark og repræsenterer alle adopterede, når man er derude. Den måde, man opfører sig på, smitter af på alle andre.

Derfor har vi også gjort noget ud af, at klæde deltagerne på, der blev inviteret med på OKA gatheringen, i forhold til, hvordan de selv kan være med til at skabe en god oplevelse. F.eks. havde de små erkendtligheder med til medarbejderne fra OKA. Der var flere fra de andre lande, der var ærgerlige over, at de ikke var blevet forberedt på det, inden de tog derud. Nogle skyndte sig ud for at købe gaver, men danskerne havde det med hjemmefra, og så ved koreanerne, at man har forberedt sig, og de kan godt lide, at der er lagt en tanke bag.

Hvis du skal kigge fremad i forhold til Korea Klubben, hvor er jeres fokus fremadrettet?

I IKAA-regi snakker vi meget om de regionale grupper, såsom Europa og USA og Australien, og hvor vigtigt det er, at vi bliver bedre til at støtte hinanden og f.eks. dele hinandens arrangementer i håb om, at nogle af vores medlemmer kunne være interesserede i at deltage i de større begivenheder i udlandet.

Vi kan høste utrolig meget viden og erfaring fra hinanden. Man kan jo sagtens starte med en af de mindre gatherings, hvis man synes, det bliver for overvældende at deltage i den store gathering næste oktober i Seoul, selvom den helt sikkert bliver fantastisk.

Hvad tænker du, at man kan få ud af det internationale samarbejde som enkeltperson?

Mange adopterede fra andre lande, har de samme følelser og oplevelser, som vi adopterede i

Danmark også har. Selvom man ikke taler det samme sprog, er det tydeligt at det skaber et bånd. Inden for relativt kort tid, kan man skabe en meget stærk følelse af fællesskab med en gruppe af mennesker, som man næsten lige har mødt, fordi man har en fælles historie, som starter med, at man er blevet adopteret ud af Korea. Det kan være utroligt helende og også utrolig informativt. Bare det, at få information omkring, hvordan folk har oplevet det at komme til Korea for første gang. Er man i gang med en familiesøgning, eller måske endda er blevet genforenet, så er der forskellige historier og følelser. Ingen har samme historie forhold til, hvordan det er at være genforenet. At være i Korea sammen med andre adopterede, er også noget helt andet, end hvis man er derude med sin egen familie.

Som community kan vi også drage stor fordel af IKAA-samarbejdet. Når vi skriver bekymringsbreve til den Sydkoreanske præsident og NCRC under fælles banner, så giver det meget mere gennem-

slagskraft end hvis hver organisation sender et brev individuelt. Samarbejdet gør også, at vi i IKAA er gode til at tippe hinanden f.eks. når OKA og NCRC åbner for deres ansøgninger, hvilket altid har meget korte åbninger. Man skal være hurtig, for ansøgningen skal skrives og afleveres inden typisk 10 dage. Vi hjælper også hinanden, hvis nogen har problemer med ansøgningerne, for det kan godt være svært at arbejde med de koreanske organisationer, som ser helt anderledes på ansøgninger, end vi gør. Jeg fik f.eks. nogle rigtig gode tips fra den tidligere formand i Tyskland, Tim Hanstein, da jeg var ny formand. Så har du etableret disse venskaber, så har du denne know-how helt gratis, som er vigtig for at ansøge midler, som kommer hele Korea Klubben til gode.

Er det ikke noget, man også kan i det danske netværk?

Det tror jeg bestemt, at det er. Men det kræver også, at der er nok, der stiller sig til rådighed og vil dele den her viden. Der er ingen tvivl om, at der er nogle af de internationale adopterede, særligt i USA, der har forsket i det her. Mange holder foredrag, har skrevet bøger og eller Ph.d.-afhandlinger om adoption. Til næste års gathering er der et Research Symposium, hvor der er inviteret adopterede ind, som kan fortælle meget mere om,

hvad tallene viser i forhold til det at være adopteret, og hvad det kan have af konsekvenser. Der er måske nogle ting, man bedre vil kunne forstå, hvis man får noget på skrift, som er valideret ud fra fakta. Det tænker jeg, kan hjælpe adopterede med at forstå nogle af de mekanikker og mønstre, som vi måske har og kan spejle os i hinanden. Det kan man måske også herhjemme, men det kræver, at der lige er nogen i ens område, som man kan connecte med.

I Danmark vil man kunne bruge hinanden på en lidt anden måde, f.eks. er der nogle, der har spisegrupper eller samtalegrupper. Jeg ved, at mange har fået utrolig meget ud af at have de her helt private samtaler. Og selvom man ikke absolut er enige omkring følelsen af det, så er der en kæmpe stor forståelse for, at man kan føle, som man gør. Det giver et frirum, at man kan tale lige ud af posen, og at man ikke behøver at skulle forklare sig eller undskylde for, at man føler, som man gør. Det kan være yderst personlige ting, som ikke ville være passende at dele i andre fora, men som er naturlige, når vi taler om adoption. Det er noget af det, jeg tænker vores community kan – være et fællesskab, hvor der også er rummelighed, og at folk støtter hinanden.

Hvad håber du, at medlemmerne kan tage med sig ud af Korea Klubben?

Jeg håber at der er nogle arrangementer, som kan være interessante for dem. Jeg håber også, at de finder nogle rigtig gode venner og bekendte, som de kan tale med. Men det er også et netværk, man får, når man er med i vores forening. Måske kan vi hjælpe dem med familiesøgning, da nogle af vores medlemmer sidder inde med utrolig meget information.

Det er nærmest bedre, end hvis man har en opslagsbog, fordi der er så mange forskellige historier omkring, hvordan man skal søge familie. Vi har måske én opskrift i forhold til den officielle måde at gå til NCRC, men vi ved også, at der er alternative måder. Det er også vigtigt, at man har nogen til at grounde sig, for man kan hurtigt blive overvældet, når man arbejder med sig selv i forhold til sin adoption.

Har du en afsluttende kommentar til medlemmerne?

Vi arbejder på at få en forening, som arbejder for alle medlemmerne, og medlemmerne skal vide, at foreningen er der for dem. Jeg håber ikke, vi som bestyrelse virker som om, vi er langt væk fra medlemmerne. Som medlem skal man også vide, at det er frivilligt arbejde her i foreningen, så vi kan ikke stå til rådighed hele tiden. Det skal være rimeligt i forhold til arbejdsbyrden, men også til, hvad man kan kræve af en frivillig bestyrelse, som ikke er lønnet.

Så håber jeg, at Korea Klubben har rigtig mange gode år endnu, og at der med tiden kunne være mulighed for, at nogle af vores børn havde lyst til at indgå i Korea Klub mere aktivt, så den kan udvikle sig i den retning, som vores børn har brug for. For der er ingen tvivl om, at det ikke vil være den samme Korea Klub, som vi sidder og administrerer på nuværende tidspunkt, for de vil på nogle områder have andre behov, fordi de arbejder og omgås hinanden på et helt andet plan, end vi gør.

Hvis nu vi skal tale om dig som person, hvad tror du, at mange ikke ved om dig?

Mange ved jo, at jeg elsker juleskum, melon-is og sådan nogle ting. Noget af det, jeg tror, at mange ikke ved, det er, at jeg rent faktisk godt kan lide at være alene. Altså jeg kan jo faktisk godt lide at trisse rundt helt for mig selv med mine høretelefoner på og f.eks. høre lydbog. Jeg kan godt lide at gå rundt og nusse med noget, og det er måske ikke den måde, jeg fremstår på for alle, fordi jeg ofte har ret travlt. Men jeg kan rigtig godt lide at geare ned og nærmest lave ingenting. Det er måske den største kontrast til, hvordan folk ser mig.

Korea Klubbens 35-års jubilæum

Korea Klubben fyldte 35 år i 2025, og er en af de ældste organisationer for koreansk adopterede i verden. Korea Klubben blev startet af Søren Rose tilbage i 1990.

Jubilæet blev fejret med to store arrangementer, hvor Korea og koreansk adopterede var i centrum. Det blev til nogle spændende dage, både for os adopterede men også for København.

Korea Klubben valgte at være vært for IKAA MiniG25, hvor adopterede fra hele verden samledes i København. I samme weekend arrangerede Korea Klubben også Korea Festival, eller Janchi, som den bliver kaldt på koreansk. Janchi blev afholdt på Nytorv i hjertet af København.

AF MAJ BJERRE

Søren Rose

Hvordan oplevede du IKAA MiniG25?

Jeg synes, det var meget sjovt at være tilbage med 35 års historie og møde en masse nye mennesker og særligt alle dem, jeg kendte fra gammel tid. Selv efter så mange år uden kontakt, havde jeg jo rigtig mange gode venner, som man ikke glemmer, selvom jeg ikke er så god til at holde kontakten.

Hvad gav det dig at være med?

Jeg har jo altid været drevet af foreningsarbejde, og siddet i bestyrelser for alt muligt, så på den måde kom jeg til at savne lidt at være med i gruppearbejdet og arbejdet for et fællesskab. Jeg kunne mærke den der fælles ånd, og det var lækkert. Det var på tværs, og det var internationalt, og det synes jeg var fedt, fordi dengang jeg var med, var jeg jo også både i Korea og mødte både franske, hollandske, svenske og norske adopterede, og på den måde var det i samme stemning, så det førte mig lidt tilbage i tiden. Den særskilte fornemmelse af samarbejdet og den ånd, der har levet videre. Det at man har noget sammen, og hvor vigtigt det er. I min tid lavede vi også arrangementer, men det her var bare i meget større skala, og det var virkelig professionelt drejet. Det var lækkert at mærke og dejligt at se den glade folkeskare.

Hvor mange år siden er det, du var med?

Jeg var jo kun med i tre år, da jeg skulle rejse til Thailand. Jeg kunne ikke styre sådan noget derfra. Så rejste jeg til Grønland og mange andre steder. Men jeg kan huske dengang, hvor jeg startede, at vi havde et virkelig godt sammenhold, og man havde altid noget at snakke om.

Jeg kan godt lide at være foreningsaktiv, og har også været i bestyrelsen for Det Grønlandske Selskab. Men det er noget helt andet, når man selv er med til at starte det.

Har du nogle tanker om, hvordan Korea Klubben kan udvikle sig fremover?

Jeg tror faktisk, at I bevæger jer i den rigtige retning med at være internationale.

Selvfølgelig skal man holde noget lokalt og have et godt fundament, men når det kører solidt, så kan man godt bevæge sig ud internationalt, og det er jo der, hvor I er. Før kom der jo flere og flere adopterede til hele tiden, men nu kommer der jo ingen nye adopterede til Danmark fra Korea, og så bliver gruppen jo lukket efterhånden.

Hvad tænker du om ideen om at åbne op for efterkommere af adopterede?

Det er sjovt, fordi nu er mine ældste piger også koreanere. Deres mor blev også adopteret til Danmark. De to yngste jeg har, er så halv thai og halvt koreanske. Men det er sjovt, fordi de føler sig alle sammen meget koreanske. Nogle gange siger de: "Jeg er koreaner", men det er de faktisk ikke. De er født i Fredericia og har ingen relationer udover det genetiske, men de føler sig meget koreanske og er meget knyttet til Korea. Derfor kunne jeg godt forestille mig, at der er nogle af efterkommerne, der føler sig knyttet til Korea.

Hvis man åbner op for alle, som har interesse, så tror jeg, at der er mange, som ville støtte op, bare fordi de har en relation eller kender en, der er adopteret. Der findes jo Dansk Koreansk Selskab, og det er for alle Korea-interesserede danskere og koreanere imellem. Så er der en forening for herboende koreanere, altså dem, som taler koreansk og ikke er adopterede, men emigrerede og bor i Danmark, og dermed blev Korea Klubben for koreansk adopterede – det var den oprindelige kongstanke. Jeg ville gerne være med til at udbrede viden, kultur og historie omkring Korea. Det var ikke fordi, vi skulle sidde og flette fingre, arme eller ben og snakke psykologi og om, hvorfor jeg har det dårligt. Vi er jo ligesom alle andre mennesker, som har det både godt og skidt.

Hvor mange var I, da I startede Korea Klubben?

Jeg kan huske det første møde på Borups Allé. Der kom omkring fem adopterede. De synes, det kunne være sjovt at fundere en forening, og jeg foreslog Korea Klubben som navn, og det synes de var fint. Så talte vi om, at vi skulle mødes en gang om måneden, og for nogle blev det hver uge.

På et tidspunkt skulle vi fundere os selv og vælge en formand og en bestyrelse, men det var først nogle måneder efter. Vi skulle lige i gang og se, om der var noget at snakke om. Folk var faktisk rigtigt glade for det, for her kunne man ligesom forlige sig med, at der var der også en, som var gul og havde sort hår osv. Det åbnede dørene, fordi man var ens. Og selvom man egentlig ikke skulle snakke om problemer og psykiske ting, og bare have et godt samvær med at dele erfaringer om kultur og viden om Korea, så kom det jo også, fordi det var en del af venskabet. Jeg fik rigtigt mange gode og meget dybe venskaber.

Nogle gange var der nogen, der sagde: "Jeg er dårlig, fordi jeg er adopteret" men det er jo ikke altid det, som er problemet. Din skolekammerat, som er pæredansk, har også rigtigt mange af de samme problemer. Nogle gange står man et sted i livet, hvor man ikke kan finde ud af, hvad man skal eller ikke kan finde hoved og hale i det, men det er ikke altid, fordi du er adopteret. Det er en ganske almindelig del af dit liv. Det hjalp, når vi sad og snakkede om de ting.

Man kan ikke altid skyde skylden på, at man er adopteret. Jeg havde det nok med hjemmefra, og det gjorde mig stærk. Jeg gjorde på et tidligt tidspunkt op med mig selv om, at jeg var

adopteret, jeg ser anderledes ud, men jeg er dansk. Jeg er 100% dansk. Det kan godt være, at jeg ser asiatisk ud, og når jeg rejser, glemmer jeg nogle gange, at jeg ser anderledes ud. Men jeg savner en god leverpostejmad eller spegepølse, og jeg bliver stolt, når jeg ser Dannebrog eller rejser ud og ser Lego, Lurpak og Carlsberg.

Hvad er dit forhold til Korea i dag?

Fordi jeg tog det standpunkt meget tidligt, så var jeg egentlig ikke interesseret i Korea. Jeg synes, det var meget spændende, men det var mest en etnisk ting, og jeg havde nok i ét par forældre. Men det er jo ikke alle, der har det sådan. De er nysgerrige. Det var jeg også på en eller anden måde, men jeg brugte ikke meget tid på det. Det kom først mange år senere, da jeg fik mine første børn. De var tvillinger, og så tænkte jeg: "Gad vide om jeg var tvilling?"

Jeg var en af de første drenge, der kom til Danmark i 70'erne, og dengang var drenge mere værd i Korea end piger. Og hvorfor giver man en dreng videre til adoption? Jeg tænkte, at det kunne være, fordi jeg var tvilling.

Hvis familien havde været meget fattig, så var jeg ham, der røg ud. Så der søgte jeg tilbage, og man fik fundet frem til, hvad der var sket. Jeg var blevet væk ved Dongdaemun og fundet af politiet, og det er faktisk der, at sporet ender.

Jeg har stykket sammen, at jeg har været på 3-4 forskellige børnehjem, inden jeg nåede Holt. Jeg mødte også ham, der havde taget sig lidt af mig, og ham, som har givet mig mit koreanske navn.

Har du bibeholdt din relation til Korea?

Jeg laver jo de her Korea-rejser, og hvis jeg nu kunne leve af at lave de her rejser, så havde jeg gjort det. Fordi det er nok noget af det sjoveste og fedeste. Det er hårdt, fordi man er på 14 dage i træk. Men jeg har simpelthen ikke tid til det længere, og der er heller ikke så mange, som rejser på den måde længere. Da min far Kjeld Hansen startede det, var der mange adoptivforældre, som gerne ville vise deres børn Korea. I dag er det mere de koreansk adopterede, der er voksne, og som gerne vil have deres børn og familie med for at vise, at "Det er her, jeg kommer fra".

Kræfterne bag

AF HELENE STORM PEDERSEN

Pyyyh... det gik da heldigvis rigtig godt!

Mirakuløst blev de fleste af alle vores "bolde grebet", inden det store projekt gik løs i juli med at samle adopterede koreanere fra ind- og udland i København til IKA G25 og fejre Korea Klubbens 35-års jubilæum.

Arrangementet var opdelt i selve IKA MiniG25, hvor vi i dagtimerne havde speakers og film, og om aftenen, hvor vi festede og hyggede med stor bar og noraebang. Og så var der også lige den koreanske festival Janchi inde på Nytorv, hvor vi havde arrangeret boder og stande med alt

godt fra Sydkorea: K-beauty, K-pop, koreansk mad, koreanske biler, spændende foredrag med Eva Tind, Squid Game, og K-pop konkurrencer. Det var stort! Det var meget større, end jeg nogensinde havde forestillet mig, da jeg meldte mig til at være en del af styregruppen.

Jeg har været "hvilende" medlem af Korea Klubben i omkring 15 år on and off, men begyndte først at engagere mig efter at have været et par gange i Korea med nonprofit-

organisationen Me&Korea i 2023 og 2024. Der fik jeg øjnene op for det store frivillige arbejde, der ligger bag deres ture og arrangementer. Da Korea Klubben spurgte, om jeg kunne tænke mig at være en del af styregruppen for IKAA G25, tænkte jeg, at det var min mulighed for at bidrage til, at andre også kunne få gode fælles oplevelser.

Halvandet år tog det at sætte dette store IKAA G25 arrangement og festival på benene. Vi mødtes i styregruppen til online møder hver eneste 14. dag, og vi idéudviklede, undersøgte, planlagde, afprøvede, startede forfra, uddelegerede, omstrukturerede. Pyyh, det var hårdt, udfordrende på så mange måder. Jeg måtte samtidig se mine egne begrænsninger i øjnene; IT er ikke min stærke side, jeg er mere kreativ. Det lange seje træk var svært for både min viljestyrke og tålmodighed.

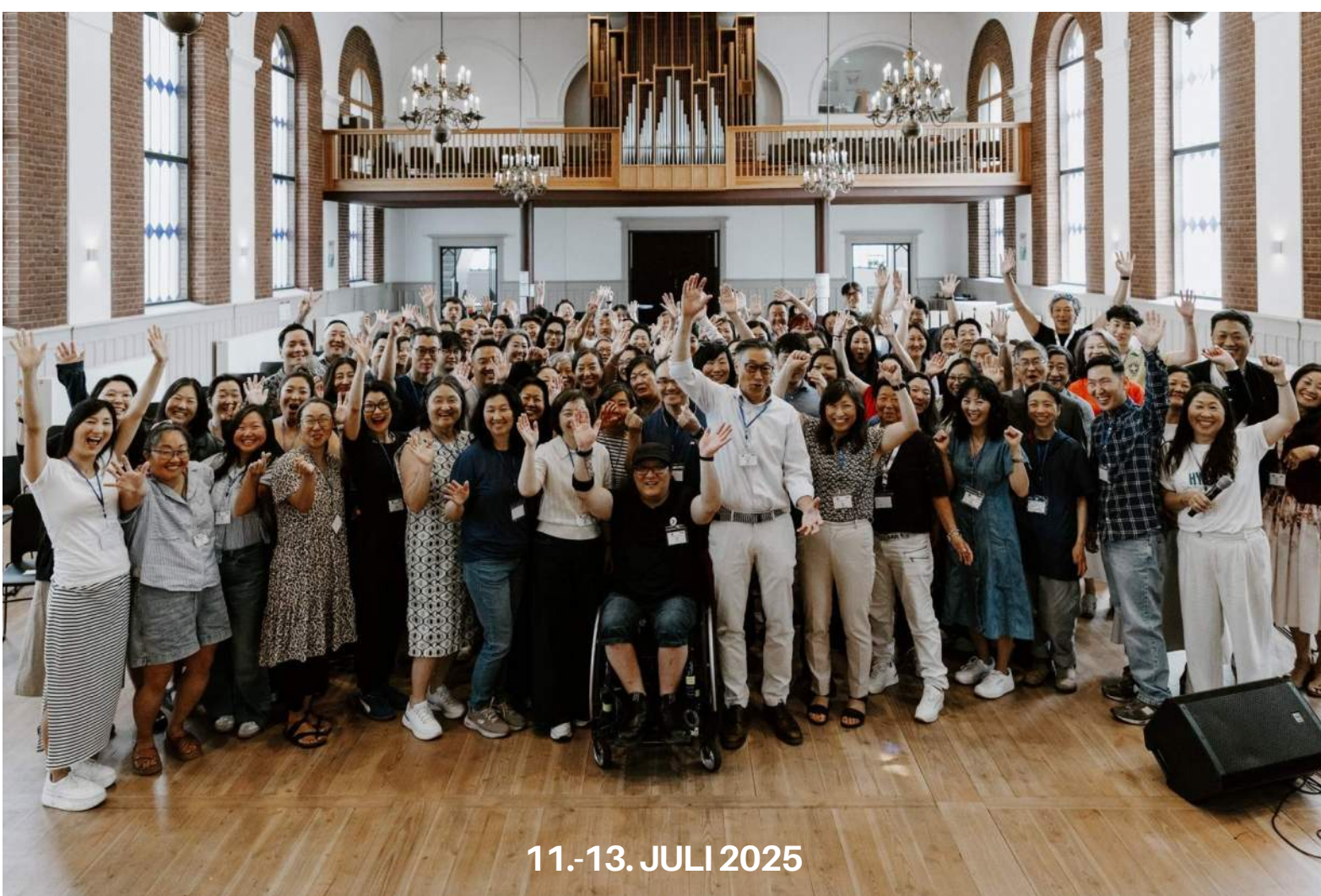
Vi sled allesammen i det, og langsomt tog det hele form. Vores forskellige styrker og kompetencer kom i spil, og jeg lærte utroligt meget igennem processen. Jeg fandt ud af, hvor vigtig processtyring og samarbejde er, samtidig med handlekraft. Der var nogle virkelig gode kræfter i den styregruppe. Og jeg er lettet, så glad og lettet... det var jo faktisk også ret sjovt og hyggeligt.

IKAA-deltagerne var glade og positive og tog så godt imod vores indslag. Folk mingelede og skabte nye bekendtskaber. Janchi festivalen fik mange nysgerrige besøgende, og koreansk kultur kom i centrum for en stund i det københavnske bybillede.

Vi klarede den!

IKAA MiniG25

11.-13. JULI 2025

Det var nogle forrygende dage med adopterede venner fra nær og fjern. Allerede torsdag aften kunne de første deltagere registrere sig. Weekenden bød på community dinner på Restaurant Seoul i Vanløse, Afterparty og noraebang på Østerbro. Deltagere kunne melde sig til byvandring, kanalrundfart og smørebrøds-

workshop. Joy Lieberthal Rho og Sara Docan Morgan afholdte spændende oplæg, og der blev vist to adoptionsrelaterede film: "Ban Dal" og "Between goodbyes". Og så blev der snakket og hygget. Nogle mødte gamle venner, og mange skabte nye bekendtskaber.

Tommy Gentzel

AF TOMMY GENTZEL, PRESIDENT AF IKAA

It was an honor to be with you all to celebrate the incredible milestone of Korea Klubben's 35th anniversary. Sustaining an all-volunteer organization for 35 years is no small feat. It takes dedication, care, and persistence. Over these years, countless board members and volunteers have poured their energy, time, and hearts into this community. I want to acknowledge all the people behind the scenes who have made—and continue to make—everything happen year after year. And a special thank you to everyone who helped make the mini-gathering anniversary event and Korea festival a reality!

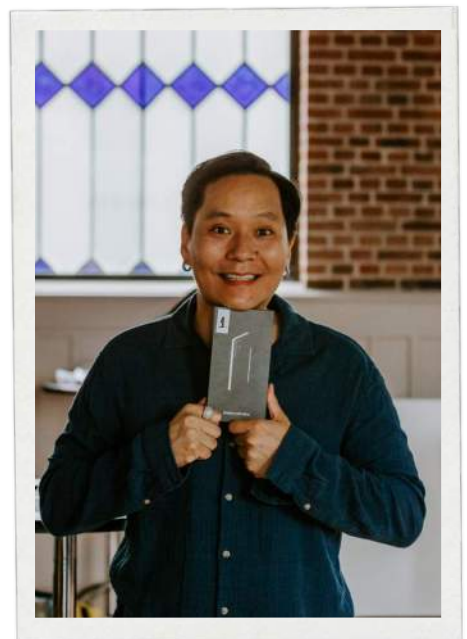
There's something special that happens when community organizations like Korea Klubben are able to endure and grow over time. They become part of a lasting community infrastructure—one that multiplies its impact with every event, every connection, and every shared experience.

Korea Klubben has not only supported its local adoptee community but has also helped shape the global adoptee network. Before arriving in Denmark, I visited Sweden and had the opportunity to meet with Tobias Hübinette, who also

manages an adoptee community archive. While reviewing materials, I came across past Korea Klubben Chingu magazines featuring earlier Gatherings. Korea Klubben was part of the planning committee for the 2001 International Gathering in Oslo and the first Korea Gathering in 2004. Over the years, you have continued to be present at global events, fostering connections and friendships across countries.

As IKAA President, I want to thank you on behalf of our entire board and our network organizations. Thank you for your hospitality, your perseverance, and your shining accomplishments. We celebrate not only what you've achieved, but also everything still to come.

Jane Hasselriis

AF JANE HASSELRIIS

Da jeg hørte om Mini Gathering i København, var jeg ikke et sekund i tvivl om, at jeg selvfølgelig ville deltage. Det var min første IKA gathering, og jeg har endnu til gode at deltage i en den store Gathering i Korea. Da billetten var købt, gjorde jeg mig mange tanker om, hvad og hvem der ventede forude. For mig handlede det først og fremmest om mennesker. De kulturelle indslag var bestemt også vigtige, for mit kendskab til Korea og koreansk kultur er trods alt begrænset. Kulturen er også med til at bidrage til den identitet, jeg stadig forsøger at finde hoved og hale i.

Hvert eneste møde er en inspiration. Når så mange adopterede er samlet ét sted, skaber det en særlig stemning. Fordi vi er os – med alt, hvad det indebærer. Mit håb var at møde en masse fantastiske og spændende mennesker og udvide netværket. At snakke og lytte. Opleve og observere. Og Mini Gathering skuffede på ingen måde! Jeg ser tilbage på en fantastisk weekend, hvor energien var høj, grinene var høje, snakken flød på forskellige sprog, og omsorgen var stor for fremmede, man ikke havde mødt før.

I mødet med mennesker blev der bundet en sløjfe på Mini Gathering med velplanlagte aktiviteter, der bidrog til en større forståelse for og indsigt i det liv, vi alle er opvokset i som adopteret – uanset hvordan opvæksten har været.

Spændende foredrag, rørende og personlige indlæg, film og sociale aktiviteter – og ja, hvis der er noget, der kan samle adopterede, så er det koreansk BBQ og soju. *Geonbae!*

Matt Galbraith

AF MATT GALBRAITH, ARIZONA (U.S.)

I've been to four IKAA Gatherings in Korea, with 2013 being my first time. I've attended a couple of local gatherings in the U.S., but Copenhagen was my first one in Europe.

I like to participate in these gatherings because they make me feel like I'm part of the adoptee community. I get to reunite with old friends and meet some new ones.

This mini gathering was unique because it was my first time attending one in Europe. It wasn't as big as the main one in Korea, but I liked it because it felt more intimate. Being able to have in-depth conversations with other adoptees was really special.

There were a lot of highlights, but for me, the biggest was being able to watch the movie *Between Goodbyes* for the first time. It's such a great movie, and I loved how it portrayed the viewpoints not only of the adoptee, but also of the birth family and the struggles they went through.

COMMUNITY DINNER PÅ
RESTAURANT SEOUL

Vi kunne helt sikkert ikke have gennemført weekenden uden vores mange fantastiske frivillige, der løb med mikrofoner, lavede sandwich, solgte drikkevarer, udleverede gaver i lotteriet, ryddede op og i det hele taget sørgede for, at vores gæster kunne koncentrere sig om at være med.

Vores afslutningsreception blev afholdt i Asia House, som er hovedkontoret til det tidligere Østasiatiske Kompagni (ØK), som var rederiet, der sendte Jutlandia afsted under Koreakrigen. På den måde fik vores IKAA MiniG25 en fantastisk afslutning.

Hae-Sup Sin er opvokset i Schweiz og født af koreanske forældre. Under sin bacheloruddannelse i film ved Zürcher Hochschule der Künste (ZHdK) opdagede han sin passion for kulturmøder og tværkulturelle fortællinger, hvor han efter endt uddannelse udgav den selvproducerede kortfilm Unfamiliar Familiar.

Hae-Sup har lige afsluttet sin kandidat i spillefilmsinstruktion ved ZHdK. Hans kortfilm er blevet vist på flere internationale filmfestivaler.

Hae-sup Sin deltog i IKAA MiniG25.

Hae-Sup Sin

AF MAJ BJERRE

What does the title *Ban Dal* mean to you, and why did you choose that name?

'Ban Dal' means 'half-moon' in Korean. When I first wrote the script, I had images of autumn in mind. I associate autumn in Korea with 'Chuseok', the Korean Thanksgiving, which is held during the time of the full moon. However, I realized that a half-moon would better symbolize the inner feelings of a Korean adoptee. Then I found out that a popular children's song from my childhood is called 'Ban Dal'. The translated lyrics are: "In a small white boat in the blue sky there are a cinnamon tree and a rabbit. Without sail or oar,

yet gliding, gliding smoothly to a western shore". When I read the final line, I knew immediately that the film title was going to be 'Ban Dal'. You can also hear the melody of the children's song in the credits.

What was the original idea or inspiration that set this project in motion?

While researching my Bachelor's diploma film in 2018, I came across a documentary produced by Swiss television. The documentary featured a seven-year-old girl who had been adopted from North Korea by a Swiss family, and she received a visit from her birth mother. Although the report

focused on the girl, I couldn't stop thinking about how the two mothers, who were facing each other for the first time, must have felt. This stayed with me subconsciously until, six years later, I had to come up with an idea for a short film for my Master's diploma. I didn't want to retell the same story out of respect for the real people involved. That's how the whole idea started.

Was there a particular scene that was especially difficult to direct or act in?

As a first-time actor, I found every scene difficult. This was especially the case because we shot very long takes in the restaurant. However, the scene in which I had to speak Korean was the most challenging – not because I had problems with the language itself, but because I had become more immersed in the character of Joel than I realized.

With regard to the directing aspect, it was more a case of feeling insecure about not being able to see how the actors performed in real time than it was about a specific scene.

Thanks to the great actresses and crew, I was able to trust them and focus on my own performance. However, balancing the roles was not easy. It was a huge learning process.

Was there a moment during filming that changed your perspective on adoption or identity?

I was very anxious about telling a story that tackles such a sensitive theme. As a non-adoptee, I wasn't sure if I was the right person to tell this story. However, when I received the first feedback from Korean adoptees during the research and writing process and as well as after the screenings, I realised that my honesty and respect for the community had been well received. Hearing touching individual stories from Korean adoptees I met also changed my perspective on adoption. Another unexpected realisation was how similar the childhood experiences of Korean adoptees and mine were. Of course, our experiences of trauma are different, and I wouldn't dare to imagine how it feels to be adopted, but the constant search for identity and always standing out visually were two aspects I could deeply relate to.

How do you hope this film will contribute to conversations about adoption in Europe and globally?

I don't want to become an advocate or spokesperson for Korean adoptees, as I would feel burdened by the responsibility of representing a community with which I have no personal connection. I just hope that I can show my film at international film festivals around the world to make the audience think about the subject. Many people still know very little about the history of Korean adoptees, so if I could contribute even a little by arousing interest, I would be content. My personal goal is to show it at Korean film festivals because I hope the Korean audience will be most interested in the questions it raises. Besides that, I am already receiving lots of messages from other Korean adoptee associations asking me to show the film at their gatherings. I am very happy that the film is receiving recognition and I will try to facilitate this as much as possible.

How did you work with light, sound, or music to support the mood of the film?

The mise-en-scène in this film was very important. I was deeply inspired by the Japanese director Yasujiro Ozu, whose work mainly focused on telling melancholic family stories. The idea of a traditional Korean 'hanok'-style restaurant was one of the first things that came to my mind. Typically, it's the setting for initial meetings between the parents of engaged couples. I thought it would be ironic to have the two mothers meet in that location. I knew the main colours would be warm lights and brown wooden furniture. To create a contrast, we decided to give the exterior scenery a dark blue colour palette. In terms of sound, it was important to enhance the realistic and typically Korean sounds to make the film authentic. That's why there are loud sounds of insects and laughter from other restaurant guests. I collaborated with film music composer Paul Taro Schmidt, who is half Japanese. I was interested in collaborating with someone who understands both East Asian and Western music. Initially, I wanted to use more of the film score, but Paul convinced me that just the nuances would suffice. Instead of doubling the emotional impact, we decided that the absence of music would create a more grounded feeling and leave a more bittersweet aftertaste.

What was it like to show your movie to the adoptees?

I was extremely nervous at first, but I really wanted them to be the first to see it. When I had my very first closed screening at an event attended by 30 Korean adoptees in France, I almost couldn't watch it. Afterwards, the positive reactions gave me a lot of confidence and relief. Seeing Korean adoptees thank me confirmed that I had done it correctly. It was the film project on which I spent the most time researching, and I put in the most effort to treat the subject respectfully without being 'too nice'. This experience has helped me build on this for future projects.

Have you noticed that any audiences interpret the film differently than you expected?

Interestingly, some people who were not adopted didn't realise that the final scene was shown from the birth mother Annette's point of view as imagined. Other than that, I haven't encountered any different interpretations so far, and I'm looking forward to seeing how the film is received in other countries at film festivals.

What did you learn from this project, that you will take with you in the future?

One thing I personally gained from this project was the ability to overcome my fear of writing. It is the first script that I have written almost entirely by myself since my Bachelor's diploma film, as I had a lot of self-doubt in that area. I am proud of the story and characters that I created, and I am glad that they came from my imagination. Of course, it wouldn't have been possible without all the research I did and the discussions I had. I'm not sure whether it was the responsibility or my personal attachment to the subject that motivated me to stick with the writing process, but somehow it clicked, and I now feel more confident about writing my own scripts.

And will there be another movie in the future and when can we expect that?

I am working on the script for my first feature film, 'Some Korean Summer', with my co-writer. It is a romantic drama about a Swiss girl and a Korean guy set in rural Korea, with plenty of culture clashes. Rather than showing the idealised concept of intercultural relationships, I want to break the conventions of Korean romance movies and show characters with flaws that everyone can relate to. I am also working on several other ideas. One of these is about a Korean adoptee who is supposedly reunited with her birth mother, only to realise that her documents are fake. She then goes on a road trip in hopes to find her true family and roots.

Om filmen:

"Ban Dal" (2025) Hae-Sup Sin er instruktør og manuskriptforfatter til kortfilmen, hvor han også selv spiller hovedrollen som Joel, der rejser til Sydkorea for at møde sin biologiske mor, spillet af Eun Jung Shin. Joel er ledsaget af Annette, sin schweiziske mor, og genforeningen konfronterer begge kvinder med usagte følelser, gamle sår og spørgsmålet om, hvorvidt en mors kærlighed virkelig kan deles.

Foto: © Hae-Sup Sin

Mieke Murkes er født i Sydkorea og adopteret til Holland. Hun blev fundet af sin mor Okgyun, som havde søgt for Mieke i over 10 år.

Mieke deler sin familiehistorie og er engageret i at skabe et nyt narrativ omkring adoption. Hun håber, at filmen kan skabe et bredere perspektiv på familiegenforening.

Mieke deltog i IKAA MiniG25.

Mieke Murkes

AF MAJ BJERRE

How did you get into this documentary project?

I met Jota at the IKAA conference in 2016. I remembered that Jota was in the film industry and I said: "I think you should make a film or something," because it's important that our stories are told. I didn't know back then, but Jota had already tried to make a film, although it didn't work out, so she was open to the idea and we talked. At first, Jota wanted to have multiple storylines, but at some point, she decided to work with only one storyline. Jota suggested doing my story, as I was in touch with my family and they would probably be will

willing to work with us, so then the idea was born. Originally, we wanted to make a 20-minute short film in one shoot in Seoul, but then it became bigger and is now a feature-length film.

How did you feel when you first agreed to be the main subject of *In Between Goodbyes*?

I was honored that Jota thought of me for the film and also excited that I could contribute to our community in my own way. I'm okay with telling my story, and I could do it by just being myself. So it made me feel excited and honored, but I also had no idea what was coming ahead of me. This is also kind of my personality; I do things and then

think afterwards. I just jumped into it. I knew it was going to be a challenge, but we were going to make the best out of it.

What part of the documentary feels most personal to you - and why?

I think the whole film feels like a personal journey, but the most challenging part was where I felt most vulnerable, for example the rooftop scene. I remember going up there and feeling so much anxiety that my entire family might visit me, and wondering what to do with the logistics and everything. How was I going to organize it for them? It became very clear that it's difficult for me to share in a natural way how I feel about my family. How can I express my feelings? Things that you can usually do with your family - even though I know that our family situations can also be challenging.

And also having other people trying to help me, maybe with a bit of tough love, like: "You have to say what you want". It's not what I'm most proud of, but at the same time, I feel this was part of my journey. And some pieces are really nice. For example, when I go for a hike with my dad, I really like that scene. Other parts are a little bit tougher, where I'm navigating how to be family and how to share real thoughts: Am I going to just "swallow" it or am I going to stand up for myself?

How did you work with the director to shape your story? And did you have any influence on the narrative or tone of the documentary?

Jota really took me along or involved me in the process of making the film and showed me whenever something was done, and we talked about it. Jota was very eager to hear what I thought, so I did feel like I had influence.

I remember Jota saying "The film feels quite heavy, so we need something lighter," so Jota came with some options and then we thought that maybe the Korean traditional wedding scene would make it lighter. I look ridiculous, but at the same time, I think it brings some joy and family moments, so even if it's acted out, it still gives a little glimpse of what it could be like.

The real storyline and the editing, that was all on Jota, so kudos to her, but I could always say things like: "I don't feel comfortable with this scene," or point out misunderstandings, as English is not my first language. My mom and my family were able to speak Korean, their first language, but for me it was sometimes difficult to share real emotions in English.

For me, it was most important to stay true to our idea of making my mother - or any Korean birth mother - central. The story of what adoption meant for her and for the rest of the family. Jota really took that well.

What was it like to go into that meeting and deal with all these things somewhat directed?

It made me nervous, as I'm not used to being on camera. Sometimes it was a bit staged, for example I knew I was going to have the conversation with my mother about their trip to the Netherlands. Normally you would just call, but then having all the cameras there and not knowing what they would use meant I was more conscious about sharing feelings. And at the same time, in the back of your mind, you think: What if people see this and what will they think? Will they reject me?

So that was a journey, but there were also times where I could just forget what was going on around me and focus on what was happening. I feel like that was easier for my mother.

And you never know the outcome because it's not scripted, so we had to deal with whatever happened. For example, when we told my mom that we were going to get married, Marit and I never expected her to respond the way she did. I never thought she would consider coming all the way here to the Netherlands, or that she would feel bad, that I didn't invite her. But this is how life goes, so in that way it is also a raw film.

Was there a moment during filming that changed your perspective on adoption or identity?

Yes, there was. Adoption wasn't really on top of my mind - especially not the political side of it.

During the film, I learned about it and about a lot of the research that has been done, and I'm still learning. I was in a position where I just didn't ask questions because that felt most comfortable, and with the film I was somewhat forced to know the answers. It was shocking to hear other people's stories about the downside of adoption. I sometimes still find it difficult, because I don't want to hurt or judge people that may have adopted. They may have had their good reasons, but there's a lot wrong, and it's about our lives. People adopt a nice little baby, but then the baby becomes an adult and has to live a life in a white society, go through racism and all these things. I think a lot of parents don't even know what it's like. I try to not be super hard in the debates, so this film was actually a perfect way for me to address the issues.

How do you hope this documentary will contribute to conversations about adoption in Europe and globally?

This movie can contribute to the conversations about adoption in Europe and everywhere. I think the narrative in my mind before I met my Korean mother was: "She did it, she gave me away." So I

feel like we automatically and easily blame our mothers, but where was my dad in this whole situation? My dad seems to blame my mother as well, so she's carrying a lot of that burden. I hope this story will give more sympathy for the reasons why our original mothers or families made such a hard decision.

I've come to understand why she did it. And I understand that it was not just her – it was also society, family pressure, and having no money. I understand, but there are also consequences. That's where I get frustrated when she says: "You are Korean and you need to behave like a Korean!" But actually, I live in the Netherlands now, and I know for sure I didn't buy that ticket. When she has a hard time to accepting my culture, I do get a little angry. I feel my mom pushes more for me to be Korean than my dad does – maybe he understands a bit better, but that's more personality than culture.

I definitely hope the film will bring more sympathy for the families and what led them to this choice. It is not just "having a baby and that was too much". My mum is still dealing with forgiveness and the constant feeling of loss and pain that came with that choice. I think it's very important

for people to know. And it maybe helps you accept that it's not necessarily personal. I think a lot of adoptees think it's about them, but most of the time it's not – it's about the family or the circumstances. I was never aware of this before participating in the film.

If you could add one more chapter to the documentary, what would it be?

I don't know. I think it's quite complete. Of course, a lot of people want to know how the trip to the Netherlands went, but it's good to leave it open, because I think it's strong that I was just able to speak out what I wanted. It puts more emphasis on the feelings of real people in real situations.

I do wish that there could have been other storylines. I would be interested in following someone who has not found their birth family and how is that going. Not necessarily the search, but the soul searching and how to relate to: "Maybe I need to give up on my search".

I also think in this film it seems like my family is very accepting – including me being queer. I came to them with a lot of things that were uncomfortable for them, and maybe not everybody reacts like that. There may be original families that are not so open or accepting. This story may seem like a success story in a way, but I realized that there are many different stories that are still a success.

What did you learn from this project, that you will take with you in the future?

Definitely the stories that I've heard from our community. I have been privileged to travel to at the United States and Europe and I've learned that everybody is on a kind of journey, and a lot of people feel in between. And maybe it's an awkward position, and something you want to avoid, but maybe being in between also gives room to navigate: Where do I want to go and where do I belong? I think those questions are really existential for all of us. So I've learned to be a little bit kinder to myself and accept that sometimes I don't have the answers and I don't know. Because my journey is on camera, it can look like that I have the answers, but I don't. My family – my parents, my sister, and my niece – are coming again in January, and I'm still struggling with how I am going to organize things. They are demanding. It's ongoing. I feel like it's a life journey and the film captured just a little bit of it. There was a story before and there's a story after. I'm definitely grateful that my story is recognized – and therefore a lot of other stories as well.

What's next for you - personally or professionally - after this experience?

Regarding the film, I don't have anything really big planned. I hope we will go to the ICAA conference, and I will definitely go for sure regardless of whether the film is played or not. Personally, I got divorced from Marit, which is a sad thing, but that's also life. Marit is very supportive of the film. My new partner, Anneke, and I are moving a little bit outside of Utrecht. We were able to buy a small house in a more rural area. And then I hope I will be able to meet people and hear their stories. I hope we can be a strong community, and I hope I can contribute to that.

Om filmen:

"Between Goodbyes" (2024) instrueret og produceret af Jota Mun. Dokumentaren fik verdenspremiere på DMZ International Film Festival, hvor de vandt Emerging Filmmaker Award.

Filmen blev udvalgt til visning på blandt andet DOC NYC, Chicago International Film Festival og Seattle International Film Festival.

Filmen viser, hvordan den hollandske adopterede, Mieke Murkes og hendes koreanske biologiske forældre forsøger at opbygge en familiær relation på tværs af sprog og kulturelle forskelligheder fra hver deres ende af verden. Filmen viser et perspektiv på kompleksiteten af identitet og det dybe ønske om forbindelse mellem en mor og en datter, adskilt af omstændigheder uden for deres kontrol.

Foto: © 2025 Jiggae Productions

Foto: IKAA 2023 gruppebillede

IKAA & internationale events i 2026

I 2026 bliver der rig mulighed for at mødes med venner fra nær og fjern. Du kan læse mere om arrangementerne på de respektive hjemmesider for organisationerne.

16.-19. APRIL 2026	ALSO-KNOWN-AS 30-ÅRS JUBILÆUM (New York City)
19. SEPTEMBER 2026	AKF SVERIGE 40-ÅRS JUBILÆUM
SEPTEMBER 2026	KADAY
2.-4. OCTOBER 2026	Asian Adult Adoptees of Washington (AAAW) 30 th Anniversary (Seattle)
19.-24. OKTOBER 2026	IKAA GATHERING (Seoul)

Hygge T-shirt

Jubilæumsplakat

A2 plakat på 250g silke papir mat

40 kr. + porto

Hygge T-shirt

Lækker t-shirt kvalitet lavet i bambus og 5% lycra.

Findes i størrelserne XXS, S, L og XXL

100 kr. + porto

Kunne du tænke dig en Korea Klubben Hygge T-shirt eller en af vores flotte Jubilæumsplakater, kan du bestille ved at sende en email til info@koreaklubben.dk.

Husk at skrive, hvilken størrelse du ønsker.

IKAA Mini Gathering (2025)

WE'RE GATHERED, IT'S TIME TO START,
35 YEARS, WE'VE COME SO FAR.
KOREA KLUBBEN BRINGS US NEAR,
A GLOBAL COMMUNITY, FULL OF CHEER.
WITH IKAA FRIENDS FROM EVERY LAND,
TOGETHER HERE, WE PROUDLY STAND.

WE CELEBRATE, WE COME TOGETHER,
35 YEARS, IT'S NOW OR NEVER.
WE FIND OUR ROOTS, WE FEEL THE LOVE,
EXTENDED FAMILY FROM ABROAD.
OH, WE SHARE, WE SING, WE DANCE TONIGHT,
KOREA KLUBBEN SHINES SO BRIGHT!

A SENSE OF BELONGING, WE ALL FEEL,
KOREAN SISTERHOOD, BROTHERHOOD, SO REAL.
EMPOWERMENT, CONNECTION, FEELING WHOLE,
FINDING HEALING IN EVERY SOUL.
WITH NCRC, WE BUILD THE WAY,
FOR ADOPTEES WHO'VE COME TO STAY.

WE CELEBRATE, WE COME TOGETHER,
35 YEARS, IT'S NOW OR NEVER.
WE FIND OUR ROOTS, WE FEEL THE LOVE,
EXTENDED FAMILY FROM ABROAD.
OH, WE SHARE, WE SING, WE DANCE TONIGHT,
KOREA KLUBBEN SHINES SO BRIGHT!

BEING PART OF THIS WORLD, WE FIND OUR HOME,
HEARTWARMING MOMENTS WHERE WE ROAM.
TOGETHER WE STAND, STRONGER AS ONE,
IN THIS PLACE, WE'VE ONLY JUST BEGUN.
FROM EVERY NATION, NEAR AND FAR,
WE GATHER BENEATH THE SAME BRIGHT STAR.

WE CELEBRATE, WE COME TOGETHER,
35 YEARS, IT'S NOW OR NEVER.
WE FIND OUR ROOTS, WE FEEL THE LOVE,
EXTENDED FAMILY FROM ABROAD.
OH, WE SHARE, WE SING, WE DANCE TONIGHT,
KOREA KLUBBEN SHINES SO BRIGHT!

© 2025 KLAUS KOOK

 [HTTPS://ARTISTS.LANDR.COM/057829014961](https://artists.landrr.com/057829014961)

Korea Festival

Korea Klubbens andet store arrangement var som bekendt Korea Festival, som løb af stablen den 11.-12. juli på Nytorv i København.

Der var masser af boder, hvor der blev solgt koreansk mad, K-beauty, K-pop merchandise og mange andre koreanske produkter.

Hyundai havde taget to flotte biler med. Der var K-pop dansekongurrence, Squid Games spil, foredrag om tang, og Eva Tind var forbi og fortælle om hendes nyeste bog. Alt i alt blev det til et par spændende dage.

Korea Festival — set inde fra

AF LARS SUN LIEBING

Her kommer hovedarrangørens beretning!

Det var med en del sommerfugle i maven og nerverne lidt uden på tøjet, at vi (Styregruppen) landede i København et par dage før startskuddet på festivalen. Forperson Jannie Jung Westermann og jeg kørte kortege i henholdsvis en lille lastbil med ALT vores grej og i min bil fra Jylland og hen over Fyn, så det var en god start. De følgende dage skulle dog vise sig at blive en noget større udfordring end antaget.

Da vi ankom til selve pladsen torsdag, var den fyldt med politibiler, som vi med møje og besvær måtte få flyttet, for ellers kunne vi ikke komme til at stille teltene op torsdag aften. Fredag morgen måtte vi også have vejhjælp til lastbilen, så det var en hård start. Inden boderne kunne blive fyldt op, var der et meget stort arbejde i at få lagt alle kablerne fra et oldnordisk strømskab og få dem forbundet rundt til boderne, så alle havde strøm. Og undervejs i løbet af de to dage, festivalen varede, forsvandt strømmen flere gange pga. overbelastning.

Selvom vi havde store udfordringer både før, under og efter, så vil jeg i al beskedenhed sige, at Korea Festival var en ubetinget succes! Det var tydeligt at se og høre, når jeg i mine små pusterum kunne gå rundt på pladsen og suge det hele lidt til mig.

Jeg og den nyudnævnte koreanske ambassadør Rhee Dong-Yeol skulle åbne festivalen, og min åbningstale gik godt, selvom det var lidt med rystende stemme foran tusinder af mennesker. Festivalen var rigtig godt besøgt, og de besøgende fik en fin smagsprøve på forskellige dele af Korea. Der var alt fra kulinarisk til kulturelt med k-pop, traditionel musik og k-beauty.

Det var specielt sjovt at opleve den kæmpestore interesse for k-pop dansekonkurrencen, hvor publikum var samlet omkring scenen. Og visse madboder havde konstant en lang kø af kunder, som skulle smage de forskellige lækre retter fra Korea. Også Korea Klubbens egen Squidgame-konkurrence blev et større trækplaster end forventet. Og personligt var det rigtig sjovt at gå rundt i den røde dragt med maske på og råbe koreansk og skyde på folk.

I det hele taget synes jeg, at den store interesse, som vores Korea Festival bevidner om, viser at Korea stadig er interessant og spændende for Vesten. Og alle de glade mennesker, stemningen og indtrykket vi efterlod os, var bestemt al sliddet værd.

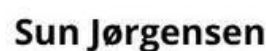

Sponsorer

Vi kunne helt sikkert ikke have afholdt hverken Korea Festival Janchi eller IKAA MiniG25 uden hjælp fra alle vores sponsorer. Vi skylder dem alle en stor tak for at støtte vores jubilæumsaktiviteter.

Korea Festivalen blev afholdt i tæt samarbejde med den koreanske ambassade i Danmark og KOTRA samt frivillige fra The Korean Community Association in Denmark – og selvfølgelig også fra Korea Klubben.

At samle sine *mødre*

-Refleksioner om adoption, identitet og litteratur

AF KLAUS KOOK

Eva Tind blev interviewet af Maj Bjerre lørdag eftermiddag på Korea Festivalen. Her kan du læse nogle af de tanker, hun delte med os under samtalen.

Om Min Kim

Der er en dobbelthed i titlen på min bog, som jeg elsker. Den rummer både mig og den anden – den ene og den anden historie, den ene og den anden mor. Det er netop i denne dobbelthed, at hele projektet udspringer. For det er ikke kun min historie, men også hendes. Og der er ikke kun én mor, men to. To verdener, to kulturer, to livsforløb, der på én eller anden måde skal mødes – eller i det mindste spejles.

Om at samle sine mødre

Jeg blev adopteret ind i en bondefamilie i Jylland. Vi havde ikke meget, men vi manglede heller ikke noget. Alt blev hjemmelavet, og jeg lærte at klare mig selv. Mine forældre gik tidligt ud af skolen, var ordblinde og talte ikke engelsk. Det var faktisk en af grundene til, at de adopterede fra Korea – de turde ikke rejse ud, fordi de ikke kunne kommunikere med verden. Og på samme måde har min biologiske familie heller aldrig udtrykt et ønske om at komme til Danmark. Det har været to verdener, som har levet parallelt, men uden kontakt.

Men jeg havde et behov. Et behov for at samle dem. Ikke nødvendigvis fysisk, men symbolsk.

Derfor lavede jeg en udstilling, hvor jeg indsamlede portrætter af adoptivmødre og biologiske mødre. Små rammer med udskårne ansigter – uden børnene, kun mødrene. Et morprojekt. Det var ekstremt svært at samle dem, for der er så mange skjulte historier, så meget anonymitet, så meget sårbarhed. Men jeg gjorde det, fordi jeg havde brug for, at de mødtes. At de var i samme rum. At jeg kunne få lov til at samle dem – i kunsten, i fortællingen, i billedet.

Om at skrive om sin historie

Min adoptivfamilie har aldrig været dømmende. De har accepteret, at dette er mit liv, og at jeg har behov for at fortælle det. Da min mor læste bogen, ringede hun og sagde: "Hvor er du bare en stærk kvinde." Hun havde ingen indvendinger, intet behov for at rette noget. Hun forvekslede ikke min fortælling med sig selv. Men det er interessant, for hvis jeg havde spurgt hende for ti år siden, om hun ville have adopteret igen, ville hun have sagt ja uden tøven. I dag er hun mere i tvivl. Hun har set, hvad der ligger bag – alle de ofre, alle de historier, som ikke blev fortalt dengang.

Jeg har mødt mange, der har sagt: "Det var mig, der skulle have skrevet den bog." Men de turde ikke. De var bange for at sår deres adoptivforældre. Jeg har været heldig – eller måske bare i en familie, hvor accepten har været større end forståelsen. Forståelsen er ikke altid nødvendig, men accepten er afgørende.

Om at forstå og blive forstået

Det er svært at forklare, hvad det vil sige at være adopteret. Selv vi, der er det, forstår det ikke altid til bunds. Det undslipper os hele tiden. Men litteraturen giver os et rum, hvor vi kan undersøge det. Hvor vi kan tage ejerskab over vores egen fortælling. Hvor vi kan samle de små episoder, de små sår, og vise dem som det tårn, de er blevet til.

Jeg husker en episode med en tømrer, der sagde: "Mine børn har haft et godt liv, så de har ikke behov for at tage tilbage." Men hvad nu hvis det er omvendt? Hvad nu hvis det er dem, der har haft det svært, der ikke tør tage tilbage? Og hvad nu hvis det ikke handler om et godt eller dårligt liv, men om identitet, om tilhørsforhold, om at forstå, hvem man er?

Det er ikke alle, der har behov for at forstå. Men mange har behov for at blive forstået. Jeg har oplevet, at folk omkring mig – mostre, venner, kolleger – har læst bogen og sagt: "Nu forstår jeg." Ikke fordi de ville mig noget ondt, men fordi de aldrig havde set det fra den vinkel. Fordi de aldrig havde fået lov til at sidde med det alene, uden at skulle svare, uden at skulle forsvare.

En kvinde fortalte mig, at hun huskede, da jeg kom som barn. Hun ville kramme mig, men jeg kiggede bare på hende, og hun stoppede. Først nu, efter at have læst bogen, forstod hun, hvad der var på spil. At det ikke var en glædelig begivenhed, men et chok. Et barn i en fremmed verden, med fremmede sprog og fremmede mennesker.

Det er det, litteraturen kan. Den kan skabe forståelse, ikke nødvendigvis fuldkommen, men nok til at vi kan mødes. Nok til at vi kan acceptere hinandens historier. Nok til at vi kan samle vores mødre – i et rum, i et billede, i en bog.

Min første tur til Korea

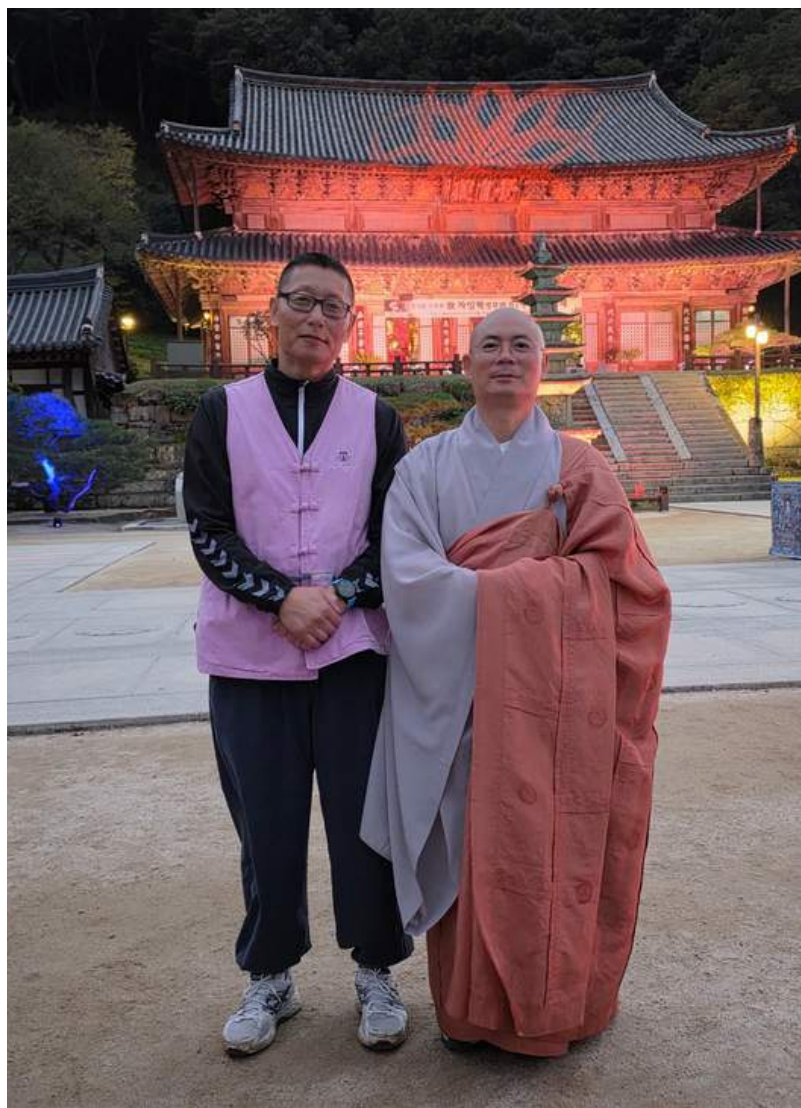
AF SIMON HUSTED

Året er 2023, og jeg har tilmeldt mig en kulturrejse til Korea. Jeg tænkte, at nu skulle det være. Turen var arrangeret af Ditte Lee Thunbo Vinther og var planlagt til efteråret 2024.

Jeg har været medlem af Korea Klubben i mange år, og mange af dem, jeg har mødt, har fortalt med lys i øjnene om, hvad deres første rejse til Korea gav dem. Blandingen af inspiration og nysgerrighed blev udslaget for mig. Jeg er spændt på, hvad rejsen vil gøre ved mig: Vil jeg opleve den forbundethed, som andre taler om – næsten fra det øjeblik, de satte fødderne på koreansk jord? Genkender jeg måske nogle smage – eller noget helt tredje?

Jeg har ikke på forhånd opstillet nogen succeskriterier, for ærligt talt ved jeg ikke, hvad jeg skal forvente. Det eneste, jeg kan sige, er, at jeg er åben – og vil forsøge, uden filtre, at tage det hele ind.

Mit navn er Simon, og jeg er 54 år. Jeg kom til Danmark i 1972 og er opvokset og bosat i Jylland. Selvom jeg som voksen fik Korea på min bucket list, har jeg egentlig aldrig interesseret mig særligt meget for landet. For mig har det mere været en feriedestination, som så mange andre.

Jeg har kun hørt godt om Dittes kulturrejser, og jeg vidste, at jeg søgte en form for "pakkerejse", der kunne tage mig i hånden og vise mig Korea som helhed – ikke kun Seoul.

Skæbnen ville dog, at rejsen i 2024 ikke blev til noget, men turen i 2025 var så godt som sikker.

Lad mig bare afsløre med det samme, at det blev en helt fantastisk rejse – ikke kun fordi jeg fik set Korea, men også på grund af, hvad Korea har gjort ved mig. Her, en uge efter hjemkomsten, hvor indtrykkene så småt er begyndt at bundfælde sig, har jeg stadig den dejligste følelse indeni. Det er svært for mig at sætte ord på, men som en af de andre deltagere skrev i vores fælles tråd, ramte så fint:

"Kære alle. Ubeskriveligt taknemmelig. Fyldt op med en masse nye følelser, der henad vejen skal sættes ord på. Flotte, dybe og ekstremt dyre minder, der nu skal pakkes ind, så de er klar til at tages ud, på mørke aftener. Af hjertet TAK for alle de nye bekendtskaber, jeg har gjort mig på denne tur. Jeg er overvældet over samhørighedsfølelsen og dét fine bånd, vi sammen har skabt, og det som rejseteamet har bistået med. Jeg har fået et forhold til Korea på grund af jer og sammen med jer."

Jeg kan mærke, at jeg hviler anderledes – måske endda lidt bedre – i mig selv efter rejsen. Jeg synes ellers, mit udgangspunkt var ret godt, så det gør indtryk, at små fjorten dage kan mærkes på den måde.

Vi rejste som en gruppe på tyve deltagere med Ditte, vores danske guide, som var med hele vejen. Vi havde også vores egen tolk, samt vores faste buschauffør under hele opholdet i Korea. Sara Yoon, som ejer det svenske rejsebureau, vi rejste med, var sammen med os i Seoul i både starten og afslutningen af turen. Hun hjalp os på flere tidspunkter – blandt andet hos optikeren og på politistationen, da jeg skulle have taget DNA.

AFREJSE DAG

Det er søndag, den 5. oktober 2025, og vi skal afsted. Catharina og jeg følges fra Horsens, hvor vi tager toget mod Københavns Lufthavn. Her møder vi de øvrige deltagere i Terminal 3. Vi skal flyve med den nye direkte rute, CPH-ICN. Vi har ikke fået pladser ved siden af hinanden i toget, så jeg sidder koreaner-alene.

Jeg havde egentlig troet, at glæden og spændingen ville være mere fremtrædende nu, når der endelig faldt ro på, og jeg var på vej. Jeg har haft virkeligt travlt på flere fronter i månederne op til afrejsen og ikke haft tid til at fokusere på turen – ud over at vide, at den lå derude og ventede på mig. Meget har skullet falde i hak, før jeg kunne føle mig helt klar til at tage af sted med god samvittighed. Det lykkedes heldigvis – og nu er jeg på vej.

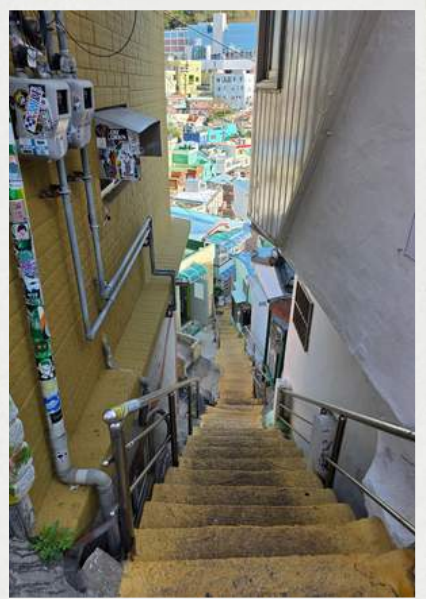
KOREA

Programmet var tætpakket. Det hedder ikke kulturrejse for ingenting. Jeg skal love for, at vi fik set meget forskelligt af Korea. Undervejs kunne jeg slet ikke nå at fordøje alle de nye indtryk, men set i bakspejlet ville jeg ikke have undværet noget af det. Rejsen gav et fint førstehåndsindtryk af Korea, og nu føler jeg mig i den grad rustet til at udforske landet på egen hånd. Der er helt klart steder, jeg gerne vil opleve mere af – og andre, jeg med ro i sindet kan sige, at jeg har vinget af.

Busan vil jeg meget gerne udforske mere – og selvfølgelig Myeong-dong, den livlige bydel i Seoul med et hav af butikker. Til gengæld kan jeg sige, at jeg har set både National Museum of Korea og historiske steder som Gyeongbokgung Palace. Sådan er vi jo forskellige, men skulle jeg rejse dertil med min søn på et tidspunkt, vil jeg helt sikkert overveje et besøg igen. De steder er vigtige og en central del af Koreas historie, og dermed også hans.

Listen over steder, vi besøgte på rejsen, er lang, og jeg vil langt fra nævne dem alle, så jeg har udvalgt nogle for at give et indblik i, hvor forskelligartede oplevelser rejsen bød på:

Incheon → Seoul → Jeonju → Hwaum → Busan → Gyeongju → Daegu → Andong → Seorak → Sokcho → Seorak → Seoul → Incheon.

BRILLER

Jeg er nødt til at nævne, at jeg købte briller i Seoul. Ditte havde inden turen nævnt muligheden – og at der kunne spares mange penge. Der blev arrangeret en tur til optikeren for de interesserede den første hele dag i Seoul, så ville brillerne nemlig være klar, når vi kom tilbage til byen sidst på rejsen. Jeg blev nok grebet lidt af stemningen, for jeg har aldrig herhjemme oplevet, at alle stel passer mit ansigt. Det gjorde de i Seoul – og spørgsmålet var kun, hvilke jeg bedst kunne lide. Jeg endte med at købe seks par briller: to med styrke og fire solbriller. Jeg er meget tilfreds med dem alle, og de er alle med de bedste japanske glas med antirefleks. Der var mange penge at spare i forhold til Danmark, og når man ovenikøbet kan få tax refund, så ser det virkelig fornuftigt ud gennem koreanske briller – selv for en jyde.

TEMPLE STAY

Vi havde to overnatninger i Hwaeom-templet, et buddhistisk tempel. Jeg var på forhånd meget spændt, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulle forvente. Livet i templet er meget primitivt, og på mange måder meget anderledes. Vi sov på tynde madrasser direkte på gulvet, stod op før solopgang og skulle helst spise sammen i stilhed.

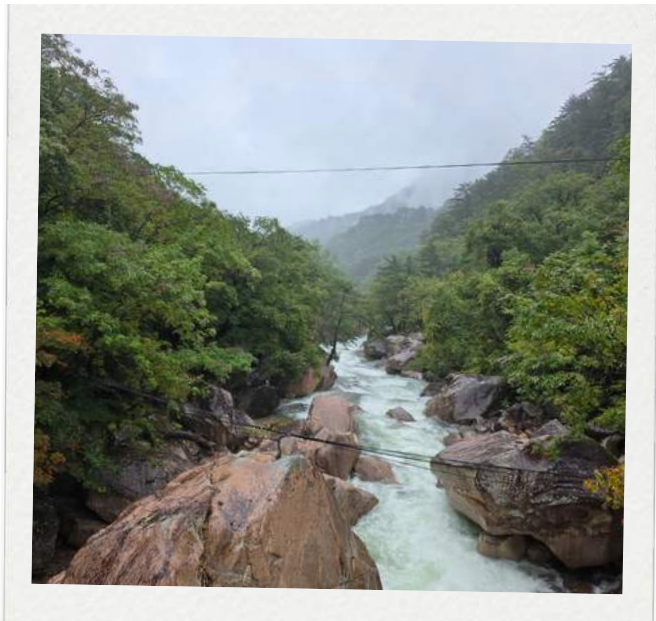
Måltiderne var enkle og vegetariske. Vi kom helt ned i gear, og det tog tid at falde ind i templets rytme – stilheden, enkelheden og fraværet af forstyrrelser. Det var netop dét, der gjorde opholdet så særligt. Det krævede tid at give slip på tempoet, at finde roen og bare være der. Jeg vil dog også sige, at jeg var klar til at tage afsted igen efter de to overnatninger.

Opholdet skabte et bånd mellem os alle på rekordtid – et bånd, der kun blev stærkere og dybere resten af rejsen. Det skyldtes især vores seance med en af munkene, og den efterfølgende samtale i gruppen, hvor vi delte tanker og oplevelser.

SEORAK NATIONAL PARK

Seorak National Park er en af de smukkeste og mest ikoniske naturområder på hele Koreahalvøen. Parken er udpeget af UNESCO som et biosfærebeskyttelsesområde. Her finder man særprægede klippeformationer, tætte skove, et rigt dyreliv, varme kilder og gamle templer fra Shilla-perioden. Med sit højeste punkt, Daecheongbong, der rager 1.708 meter op over havet, er Seoraksan-bjerget et af de mest imponerende i Korea. Det regnede massivt den dag, vi besøgte parken, og selvom udsigten fra toppen var begrænset, gjorde naturen et stort indtryk på mig.

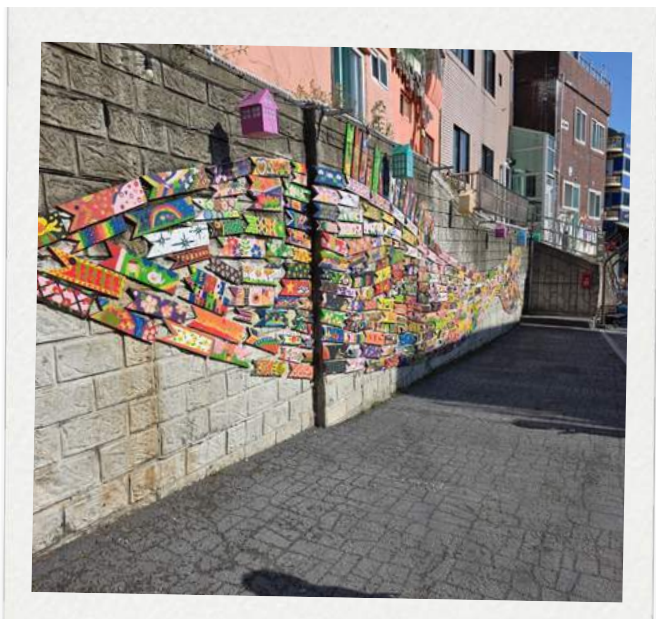
BUSAN

Busan er Koreas næststørste by og er omgivet af betagende bjerge og lange strande. Klimaet på denne årstid var helt perfekt, og Busan kan byde på det hele: Et pulserende storbyliv med alt, hvad hjertet begærer, men også mulighed for ro og afslapning, hvis man trænger til at trække sig lidt tilbage. Her kan man tage på badeferie, nyde naturen eller bare lade sig opsluge af byens liv. Vi havde kun én overnatning i Busan, og jeg ville ønske, vi havde haft mere tid – for jeg er sikker på, at der er meget mere at opleve for mig. Vi besøgte blandt andet Busan Tower, og udsigten derfra var imponerende – et hav af lys, bjerge og bygninger, der strakte sig så langt øjet rakte.

DNA

Rejsen gav også mulighed for at få taget en DNA-test hos politiet i Seoul. Testen bliver registreret i en central database, hvor den er aktiv i ti år. Det krævede en del forberedelse hjemmefra – man kan ikke bare møde uanmeldt op på en politistation. Papirarbejdet inden rejsen var Ditte og Sara behjælpelig med, og Sara var også med den dag, vi skulle møde op. Personligt oplevede jeg processen som noget kaotisk. Jeg fik fornemmelsen af, at der ikke fandtes helt klare retningslinjer for, hvordan det skulle foregå – og det er ikke ligefrem det, man har behov for i sådan en situation. Alligevel lykkedes det, og alle, der ønskede det, fik taget en DNA-test.

SEOUL

De sidste to-tre dage af rejsen tilbragte vi i Seoul. Her var programmet mere frit. Jeg var blandt andet til fodboldlandskamp på Seoul World Cup Stadium, hvor Korea slog Paraguay 2-0. Et rigtigt flot stadion – og utroligt nemt at komme til med metroen fra vores hotel. Seoul byder på så mange ting: En fascinerende blanding af gammelt og nyt. Moderne skyskrabere, neonbelyste shopping-kvarterer og hurtig teknologi ligger side om side med gamle templer, traditionelle markeder og fredelige paladser. Flere fik smagt streetfood i Myeong-dong, og fik jeg nævnt, at jeg også købte briller her? Med sine omkring 25 millioner indbyggere i hele storbyområdet er det klart, at vi kun nåede at se en brøkdel af, hvad byen har at byde på. Det er svært ikke at blive fristet i Seouls mange forskellige bydele, hvor der findes alt fra små specialbutikker til store shoppingcentre. Og ja – jeg var selvfølgelig også et smut forbi den store Daiso. Min kuffert vejede præcis 23 kilo.

REFLEKSION

Da jeg kom hjem igen til et tomt hus i Horsens, ramte stilheden mig. Det føltes tomt efter 12-13 fantastiske og meget intense dage, hvor jeg stort set ikke havde været alene. Jeg havde været omgivet af de mest fantastiske og dejlige mennesker.

Sammenholdet i gruppen og vores særlige, indforståede connection, står umiddelbart som det stærkeste minde fra rejsen med Korea som smuk baggrund.

Som jeg nævnte i starten, har rejsen gjort mere ved mig. Jeg kunne mærke i uge to, at lagene begyndte at blive skrækket af. Jeg ved nu, at Korea for mig ikke blot er et turistland. Den følelse kom snigende, og jeg tog imod. Korea er ikke længere kun noget teoretisk for mig.

Jeg genkendte ingen smage eller dufte og fik heller ingen aha-oplevelser, der vækkede minder fra mine første halvandet år. På ingen måde skuffet over det – mere bare nysgerrig. Det var en rar fornemmelse ikke at skulle skyldes sig ud for en gangs skyld. Ingen parader, ingen bekymringer om at passe ind – bare mig.

Min søn sagde så fint til mig: "Måske grunden til, at du føler, du hviler bedre i dig selv nu, er fordi rejsen bekræftede dig i dit fundament – og lagde til." Jeg tror, han har ret. Jeg følte hverken under turen – eller nu – at jeg ledte efter the missing piece, men jeg er blevet mere nysgerrig på mig selv. Det er jeg sgu!

Vi rejste som en gruppe – på godt og det, der gjorde ondt – og det har bundet os sammen. Jeg føler, at jeg har fået venner for livet.

Run towards *my family*

AF MAJ BJERRE

Mirae kh Rhee, en koreansk-amerikansk adopteret, forvandler maratonløb til et globalt awareness-projekt. For Mirae kh Rhee handlede det ikke blot om at gennemføre 42 kilometer, da hun deltog i JTBC Seoul Marathon i november 2024. For hende blev løbet en betydningsfuld rejse mod identitet, familie og forbindelse – samt en platform til at skabe opmærksomhed omkring de millioner af udenlandske adopterede, der stadig søger deres rødder.

Seoul Maraton begyndte i det vestlige Seouls Hapjeong-dong og førte løberne gennem nogle af Seouls mest ikoniske steder – Yeouido, Gongdeok Station, Gwanghwamun Square og Dongdaemun, det distrikt hvor Mirae selv blev født – før det endte på Olympic Park Stadion. For Mirae havde hvert eneste skridt på ruten en dybere betydning. Hun håber, at hvert skridt kan tjene som et stærkt budskab for adopterede og deres ret til at opsøge deres rødder, samtidig med at det skaber større forståelse for den livsrejse, mange adopterede i hele verden deler.

Hendes projekt, Run Towards My Family, indgår i en større vision: at løbe i de 14 lande, der modtog hovedparten af koreanske adopterede, herunder

Danmark, Norge, Sverige, USA, Belgien, Canada, Italien, Østrig, Storbritannien og Luxembourg. På den måde går hun i fodsporene på de koreanske børn, som blev spredt ud over hele verden – og kæmper for deres ret til familie og identitet.

Efter at have krydset målstregen reflekterede Mirae over løbets betydning: "Da jeg stod ved startlinjen sammen med 30.000 løbere, blev jeg overvældet af menneskemængden. Så gik det op for mig – hvis man ganger det antal med syv, når man det antal børn, som Sydkorea har sendt væk. Det er et tragisk tab, at så mange af os blev forvist af økonomiske grunde – men til hvilken pris for befolkningen?"

Mirae begyndte at løbe under pandemien for at håndtere stress, og løb er siden blevet både en terapeutisk praksis og en kunstnerisk udtryksform. Gennem sine maratonløb forvandler hun sporten til offentlig kunst og et socialt statement, der forstærker adopteredes kollektive stemme og kæmper for støtte til familiesøgning og retten til kulturel arv.

"Dette løb repræsenterer både min personlige rejse og den kollektive kamp for utallige familier, der søger at genforenes."

At løbe et maraton spejler det grundlæggende i en familiesøgning: Lange seje stræk med fremgang afbrudt af øjeblikke med udmattelse – en test på mod, udholdenhed og vedholdenhed. Hver løbetur kræver styrke, ligesom søgningen efter sin førstefamilie. For nogle tager det årtier og kræver tålmodighed og urokkelig beslutsomhed. Mirae har selv søgt i over 20 år.

Projektet inddrager også fællesskabet. Lokale adopterede slutter sig ofte til løbet undervejs – nogle hepper, andre løber med – og hvert løb bliver dermed både en offentlig performance og en social markering. På den måde fremhæver Mirae ikke blot det individuelle, men også det kollektive aspekt af de oversøiske adopteredes rejse, og hun opfordrer til struktureret støtte i familiesøgning og kulturelle rettigheder.

Hver adopteret, som deltager får et digitalt startnummer, som Mirae bærer på ryggen under løbet. Disse numre symboliserer deres fælles erfaringer, kampe og håb om at genfinde deres rødder.

Mirae vil fortsætte sin mission med at forvandle maratonløb til en bevægelse for oplysning, identitet og genforening. Hendes rejse vil forhåbentlig snart føre hende til Danmark, da vi har modtaget lige under 9.000 adopterede fra Sydkorea.

Følg rejsen:

Besøg Run Towards My Family for opdateringer om Miraes kommende løb og måder at støtte dette meningsfulde projekt på:

<https://katehersrhee.com/>

Tilbage til Korea

-en rejse mod et sted, der nok altid har ventet på mig

AF KASPER KIM JANNÆS

Dette er fortællingen om min første rejse tilbage til Korea – landet hvor min historie begyndte, men hvor mine minder aldrig nåede at forme sig. Et sted, jeg længe havde gået i cirkler omkring, som man går omkring noget vigtigt, man endnu ikke har haft modet til at berøre.

Uden de store forventninger skrev jeg, ganske få timer før fristen, en ansøgning om deltagelse i til dette års OKA 2025 i Korea. Jeg havde set en Facebook-ven lave et opslag om, at man kunne søge, og blev nysgerrig. Jeg har i de seneste år taget tilløb til at tage til Korea. OKA 2025 var særligt henvendt til adopterede, som kunne komme på deres første besøg tilbage til Korea, og jeg tænkte, at det kunne være en enestående mulighed for at se og møde landet på en anden måde, end jeg ville have gjort som turist.

Jeg sendte ansøgningen pr. mail, og derefter printede jeg den ud og cyklede til den Koreanske ambassade i Hellerup for at aflevere den inden deadline, den 1. august 2025, klokken 12. Herefter gik der nogle uger, og jeg blev nysgerrig på hvad status var på min ansøgning. Jeg skrev og spurgte. Måske var det et tilfælde, eller også satte jeg noget i gang, for dagen efter fik jeg både en opringning fra Jannie Jung Westermann, som uofficielt kunne meddele mig, at jeg var blevet udvalgt, og senere fik jeg bekræftelse fra den officielle OKA-mailadresse.

Delegationen

Vi var seks danske deltagere – heriblandt to danskere bosiddende i udlandet. Derudover deltog Jannie Jung og Klaus Kook i en parallel ledelseskonference som repræsentanter for Korea Klubben. Jeg kendte Yun i forvejen. Uden aftale havde vi begge søgt – og vi valgte at bo sammen for at støtte hinanden undervejs.

Afrejsen

Da dagen endelig kom, mødtes vores lille delegation i lufthavnen. De fleste havde valgt SAS' nye direkte rute fra København. 11 timers flyvning. Næsten ingen søvn. For meget spænding i kroppen til at falde helt til ro.

Fredag 7. november: Ankomst til Seoul

Da vi ankom, spredtes vi hurtigt. Yun og jeg tog til Hotel RU136 i Eunpyeong-gu – et område langt fra de store turiststrømme. Det første, der slog mig, var varmen. Og hvor enorm byen var. Seoul virkede på én gang fremmed og mærkeligt genkendelig.

Dagene flød sammen. Nye indtryk konstant: Dufte, gader, lyde, små markeder med retter, jeg aldrig havde set før. Én dag tog vi til Bukhansan Nationalpark for at besøge Jingwansa-templet. Jeg vidste ikke meget om Seoul, men blev overrasket over, hvor tæt naturen var på byen.

Vi ville se et vandfald på vejen hjem, og endte med at kravle og vandre i bjergene. Vi var slet ikke klædt på til det, og flere, vi mødte på vores vej, signalerede også, at vi var på vildspor. Vi grinede. Vi svedte. Vi blev tavse og var lidt bange for at dø. Men vi overlevede.

Incheon - stilhed før programmet

Vi tjekkede ind på Orakai Songdo Park Hotel – overraskende luksuriøst til en overkommelig pris. Det officielle program begyndte dagen efter. Vi brugte søndagen på shopping og et besøg hos Juno Hair. For omkring 1.500 kr. fik jeg en tre timers behandling med hårkur, massage og alt, hvad der hører til. Servicekulturen i Korea er virkelig noget for sig.

Dag 1 - Velkomsten

På Hotel Sheraton blev vi mødt af et næsten ceremonielt skuespil: Nationalsang, opera, video fra præsidentens hustru. Det var overvældende, højtideligt, næsten for meget – men på en måde rørende. Som om Korea sagde: *Vi ser jer. Vi ved, I er kommet hjem.*

Dag 2 - Omma Poom Park & Busan

Omma betyder "mor". Omma Poom Park i Paju er en park dedikeret til adopterede og deres familier. Her kunne man efterlade en hilsen til sin koreanske slægt. Det var et stærkt øjeblik. Mange fandt billeder og beskeder fra venner og bekendte – også danskere. Parken ligger kun få kilometer fra Nordkorea, og da en deltager pegede mod horisonten og sagde, "der ligger Nordkorea", gik det hele pludselig op for mig på en ny måde.

Senere tog vi KTX-toget til Busan – tre timer og 400 km. En enorm havneby med glimt af hav og skyskrabere, som vi desværre ikke nåede at udforske så meget. Om aftenen spiste vi Korean BBQ – et måltid, der fyldte hele bordet.

Generelt kan man sige, at det er ret billigt at spise i Korea ift. danske priser.

Dag 3 - Hyundai i Ulsan

På dag 3 kørte vi til Ulsan for at besøge den største af Hyundais fabrikker. Der arbejder 40.000 mennesker på fabrikken, som bl.a. har egne restauranter, banker, læger, supermarkeder mv. De producerer over 1,6 millioner biler om året – det svarer til 1 bil hvert 6. sekund. Fabrikken er aktiv 16 timer i døgnet. Der var ansat et utal af chauffører blot til at testkøre og køre bilerne fra fabrikken til havneområdets parkeringsplads, hvor der altid venter 2 fragtskibe, som skal fragte bilerne ud i verden. Meget var hemmeligt, og vi måtte ikke tage billeder undervejs. Arbejdsprocesserne var superoptimeret, og arbejdstilsynet i Danmark ville nok rynke lidt på næsen over det tempo, der var ved transportbåndet, som både bestod af både robotter og mennesker.

Dag 4 - Landsby, minder og karaoke

I en landsby gravede vi søde kartofler op. Jeg var forklædt som bymenneske og endte med at se til og grine med. Nogle aktiviteter mindede om Squid Game – den hårde, gamle leges kultur. Det hele føltes som en rejse tilbage i tiden.

Vi samlede affald på en strand, der allerede var ren. Symbolsk – men en smuk symbolsk handling.

Besøget på UN Memorial Cemetery ramte mig. Navne, sten, landskaber som et tavst ekko fra en krig, der stadig ligger i landets ribben.

Om aftenen var der gallamiddag. Taler. Smil. Historier. Og så: "Show me your talent."

Yun og jeg optrådte, og selvom jeg i begyndelsen fortrød, viste det sig at være et af de mest befriende øjeblikke på turen.

Da vi senere stod i et karaokerum med over 60 adopterede fra hele verden, sang vi alt, hvad vi kunne, som om vores stemmer kunne bygge bro mellem alle de liv, der var blevet formet af adoption. Det var en nat med varme, grin og noget dybere: En følelse af at høre til.

Dag 5 - Afslutning og nye begyndelser

Afslutningsceremonien var stille og fin. Vi sagde farvel, men med løfter om at ses igen, selv hvis vi ikke gjorde.

Tilbage i Seoul havde vi nogle dage for os selv. Shopping, vandreture, et droneshow, der glitrede over floden, og en fransk bar fyldt med genkendelige grin.

Og midt i det hele: Mig, der sad på en bænk og bare var.

Så børn lege. Så livet glide forbi.

Og for første gang mærkede jeg, at jeg ikke så anderledes ud end nogen andre. Jeg blendede ind – og det gjorde noget ved mig – noget blødt og uventet.

Hjem - men ikke færdig

Det var min første rejse tilbage til Korea, men slet ikke den sidste. Hjemkomsten har sat noget i gang i mig, som stadig arbejder. Jeg planlægger allerede en tur med min datter til sommer. Jeg vil vise hende det land, jeg kun lige er begyndt at genopdage. Og jeg håber at vende tilbage til Seoul til IKAA Gathering i oktober 2026.

Måske handler hjem ikke kun om et sted, men om en bevægelse. En langsom, kærlig drejning tilbage mod noget, jeg altid har båret i mig – helt uden at vide det.

Adoption 360

INDLAND

ANKESTYRELSEN - UNDERSØGELSE AF PAS

På vegne af Socialministeriet udarbejdede Ankestyrelsen et spørgeskema, for at klarlægge, hvad de danske adopterede fik ud af PAS ordningen. Dette spørgeskema blev sendt ud til et udvalg af adopterede i Danmark. Korea Klubben var, sammen med andre adoptionsorganisationer, inviteret ind til at give tilbagemelding på spørgeskemaet.

HISTORISK UNDERSØGELSE

Det så ud til, at vi endelig skulle få en uvildig juridisk undersøgelse af dansk adoption. Men i sidste time sprang SF og Det Konservative Folkeparti fra aftalen lavet uden om regeringspartierne. Derfor endte det desværre med et forlig, og det bliver dermed kun en historisk undersøgelse, vi kan forvente.

Mange interesseorganisationer har ytret, at de ikke var tilfredse med resultatet.

På trods af dette, vil vi gerne anerkende Katrine Daugaard, som længe har stået i spidsen, for de adopterede, for hendes store arbejde, og for at kæmpe vores sag.

ADOPTIONSFILER

2025 startede med, at DIA meldte sin lukning, og vores danske adoptionsfiler og papirer er blevet flyttet via Ankestyrelsen til Rigsarkivet. Det betyder, at hvis du fremover ønsker aktindsigt i dine adoptionspapirer eller har spørgsmål vedrørende din adoption, skal du kontakte Ankestyrelsen.

FRI PAS-ORDNING

I 2024 var Korea Klubben inviteret til møde hos daværende Social Minister Pernille Rosenkrantz-Theil, hvor vi skulle give et bud på, hvordan den danske stat bedre kan hjælpe de adopterede.

Nogle af vores forslag er der blevet lyttet til, så generelt er der blevet tilført flere midler til adoptionsområdet og PAS. Der bliver i 2026 ansat en "Adoptionsattaché" på den Danske Ambassade i Korea, og hvad denne person kommer til at varetage, er vi spændte på at se. Og så er der blevet åbnet op for mere psykologisk hjælp under PAS-ordningen. Til en start vil det være en prøveperiode.

Før skulle man søge hos Ankestyrelsen og have godkendt et antal timer. Som ordningen er nu, kan du blot kontakte en af de udvalgte PAS-rådgivere direkte. Du kan finde den opdaterede liste over PAS-rådgivere på Ankestyrelsens hjemmeside.

<https://www.ast.dk/adoption/adoptionsraadgivere>

FREMTIDENS ADOPTION

Mandag, den 27. oktober, var Korea Klubben inviteret til møde hos Arbejdsgruppen nedsat af Social- og Boligministeriet, som skal udarbejde et forslag til fremtidens adoption. Sammen med bl.a. Adoptionspolitisk Forum, DKRG – Danish Korean Rights Group, Foreningen Adopterede fra MCCH og Åbenhed i Adoption & Adoptionstrekanten skulle Korea Klubben agere referencegruppe, som skulle støtte arbejdsgruppen.

Efter at have været til første møde, valgte Korea Klubben at gå sammen med de andre adoptionsorganisationer om at forlade Referencegruppen, da man oplevede, at der desværre var nogle forudindtagede holdninger og manglende forståelse fra arbejdsgruppens side, som ville være svære at arbejde under.

Herunder kan du læse vores åbne brev til arbejdsgruppen. Du kan også læse det på vores Facebook side, hvor vi har linket til brevet.

Arbejdsgruppen er nedsat af Social- og Boligministeriet og består af:

- Linda Nielsen, dr.jur., Københavns Universitet (formand)
- Henriette Braad Olesen, kontorchef, Social- og Boligministeriet

- Anne Martha Malmgren-Hansen, souschef, Social- og Boligministeriet
- Pernille Leth, specialkonsulent, Social- og Boligministeriet
- Lise Gry Beder, ankechef, Ankestyrelsen
- Marie Louise Hesselberg Stoustrup, souschef, Ankestyrelsen
- Gitte Thorbjørnsen, fuldmægtig, Ankestyrelsen
- Charlotte Karstenskov Mogensen, fuldmægtig, Ankestyrelsen
- Søren Aakjær Gam, kontorchef, Familieretshuset
- Thomas Bugge Larsen, specialkonsulent og formand for adoptionssamrådet, Familieretshuset.

Kære professor dr. jur. Linda Nielsen, formand for arbejdsgruppen for Analyse til brug for tilrettelæggelse af fremtidens adoptionssystem

Tak for invitationen til at deltage som del af referencegruppen for Analyse til brug for tilrettelæggelse af fremtidens adoptionssystem.

På baggrund af første møde i referencegruppen i Social- og Boligministeriet mandag den 27. oktober 2025, har Adoptionspolitisk Forum, DKRG - Danish Korean Rights Group, Foreningen Adopterede fra MCCH, Korea Klubben samt Åbenhed i Adoption & Adoptionstrekanten (herefter organisationerne) efter nøje overvejelse besluttet at takke nej til fremtidig deltagelse i referencegruppen. Beslutningen er truffet på baggrund af følgende forhold:

- Analysens præmis er et politisk ønske om, at det fortsat skal være en mulighed at adoptere internationalt til Danmark, uagtet hvorvidt det er muligt at sikre et vandtæt system. Med formuleringen "etablere et så sikkert system som muligt" (afsenders kursivering), som blev anvendt adskillige gange under mødet, giver man udtryk for, at man i et fremtidigt system kan acceptere en vis grad af uregelmæssigheder og problematiske sager. Et system, bygget på den præmis, giver alvorlige etiske, rettmæssige samt lov- og reguleringsmæssige bekymringer. Et sådan system ønsker organisationerne ikke at bidrage til.
- Voksne adopterede bør anerkendes for den viden, de har akkumuleret og anvendt over de sidste to årtier. Den omfattende mediedækning af adoptionsområdet er kun mulig gjort af adopteredes research. I mangel på grundige undersøgelser af systemet, har adopterede uddannet sig til eksperter gennem omfangsrig research i arkivmateriale, aktindsigt og forskning. Desuden indgår adopterede i tætte globale samarbejder med forskere, børneorganisationer og menneskerettighedsadvokater, også om nutidens forhold i adoptionssystemet. Adopterede besidder derfor ekspertviden og adgang til ekspertnetværk, som bør anerkendes. På mødet den 27. oktober, oplevede vi ikke, at adopterede blev anset som ressourcer med specialviden, da der primært blev efterspurgt holdninger. Analysearbejdet vil højnes ved, at adopteredes viden bliver taget til efterretning, herunder at adopterede inkluderes på listen over ekspertkilder, som analysegruppen vil rådføre sig med undervejs.
- En analyse af fremtidens system bør tage ved lære af fortidens mange overtrædelser. Med gentagne anmodninger om at lade fortiden blive i fortiden, oplevede vi ikke et ønske om at lade adopteredes viden og erfaring spille den nødvendige rolle i analysearbejdet. Desuden er dikotomien mellem fortid og nutid ikke relevant. Krænkelser og uregelmæssigheder fortsætter i dagens adoptionssystem, og for voksne adopterede bliver retten til at kende sin sande baggrund og identitet fortsat ikke opretholdt. Et analysearbejde, der også skal adressere voksne adopteredes rettigheder, bør tage ved lære af de krænkelser, der foregår i systemerne. Vi oplevede desværre ikke en åbenhed for en faciliteret, systematisk gennemgang, der kunne have vendt viden og erfaring til konkrete forslag. Samlet set fremstår det som om, at arbejdsgruppen ikke var reelt

interessert i, hvad organisationerne kunne bistå med i form af indsigt i og erfaring med både afgiver- og modtagerlandes ældre og nuværende systemer.

Mødet i sig selv efterlader et noget rodet indtryk. Der manglede en tydelig præsentation af rammerne for analysen, herunder tidslinje, aktiviteter, faser og deadlines, hvilket gjorde det umuligt at få indblik i, hvor organisationerne kan spille ind, hvordan og med hvilke forventninger. Den manglende eller ikke udtalte dagsorden gjorde mødet usammenhængende, især for et 2 timers langt møde mellem organisationer med så forskellige udgangspunkter. Mødet blev gennemført med mangelfuld facilitering. Det betød desværre, at drøftelserne ikke blev konstruktive og i stedet fik en uheldig og fastlåst tone, allerede under præsentationsrunden, hvor organisationerne, i øvrigt uden mulighed for forberedelse, blev bedt om at præcisere sit perspektiv på analysearbejdet. Det blev dermed ikke muligt at drøfte emnet med respekt for dets kompleksitet og alvorlige karakter. Endelig blev organisationerne meddelt, at der bliver ført referater, men disse ikke eftersendes til organisationernes orientering. Manglen på gennemsigtighed i forhold til, hvad der bliver ført til protokols og hvad der siden prioriteres i arbejdet, skaber bekymring for, hvad organisationerne kan tages til indtægt for i den endelige konklusion på arbejdet.

Endnu engang vil organisationerne benytte lejligheden til at takke for invitationen. Med de ovennævnte forhold taget i betragtning har organisationerne dog besluttet ikke at deltage i referencegruppen for Analyse til brug for tilrettelæggelse af fremtidens adoptionssystem.

Organisationerne ønsker fortsat at bidrage konstruktivt med faglig viden og erfaring og står derfor til rådighed ved fremtidige relevante drøftelser og andre initiativer i forbindelse med ministeriets arbejde på adoptionsområdet.

Til orientering vil denne skrivelse blive offentliggjort af de underskrivende organisationer.

Med venlig hilsen
Adoptionspolitisk Forum
DKRG - Danish Korean Rights Group
Foreningen Adopterede fra MCCH
Korea Klubben
Åbenhed i Adoption & Adoptionstrekanten

FRIVILLIG ÆNDRING I CPR

Du husker måske balladen om øget beskæftigelseskrav for at modtage højeste kontanthjælpssats fra i sommer?

Fordi vi som adopterede har en registrering som "Indrejst" i systemet, blev vi fejlagtig anset som værende "indvandret" til landet, og vi ville med den nye lovgivning, som trådte i kraft den 1. juli 2025, have et skærpet krav om ophold og arbejdspligt i forbindelse med det nye kontanthjælpssystem. Men efter en stor mediestorm indkaldte den tidligere Beskæftigelsesministre Anne Halsboe-Jørgensen til flere dialogmøder for at finde ud af, hvordan det kunne rettes op. Blandt de inviterede var Korea Klubben sammen med andre interesseorganisationer som Adoption & Samfund samt Adoptionspolitisk Forum.

Efterfølgende blev et forslag udarbejdet, og et bredt flertal i Folketinget vedtog hurtigt et lovforslag, der ligestiller internationalt adopterede med danskere født i riget, og som også undtager adopterede fra det øgede ophold- og beskæftigelseskrav. Udover adopterede gælder dette lovforslag også for fx. børn født i udlandet af surrogatmødre, og børn født under korte ophold i udlandet. Hvordan løsningen skulle se ud i praksis, var en anden sag. Det viser endnu en gang at samarbejde, vedholdenhed og hårdt arbejde bærer frugt, når interesseorganisationer, på trods af forskellige medlemsinteresser, arbejder sammen.

Den 28. oktober var Korea Klubben inviteret til endnu et møde hos den nyudnævnte Beskæftigelsesminister Kaare Dybvad Bek. Sammen med Adoption & Samfund og Adoptionspolitisk Forum fik vi sat en endelig streg under den frivillige løsning, hvor adopterede på forhånd kan få tilføjet "Adopteret" som status i CPR registreret, således at offentlige myndigheder kan se, at man er undtaget fra at skulle fremvise dokumentation i kontakt med kontanthjælpssystemet.

Vi vil nu se frem til, at ændringsforslaget til CPR sendes i politisk høring og efter forventning bliver stemt igennem her sidst på året. Implementeringen er planlagt til at være afsluttet i løbet af 1. kvartal 2026, og vi vil sammen med Beskæftigelsesministeriet sørge for, at vejledninger sendes ud til alle relevante parter.

Kort fortalt vil ordningen være frivillig, og det vil derfor kun være muligt at ændre registreringen, efter man er fyldt 18 år. Der vil være mulighed for senere at slette registreringen igen, såfremt man fortryder. Der vil ved registrering være behov for dokumentation i form af Adoptionsbevillingen.

Alle tilstedeværende organisationer har nikked ja til ordningen, og vi vil alle gøre vores til, at informationen kommer ud til så mange adopterede som muligt.

UDLAND

TRC UPDATE

I august 2022 anmodede DKRG formelt om Sandheds- og Forsoningskommissionen (Truth and Reconciliation Commission, TRC) i Korea om at inddrage adoption. Den 23. august 2022, indgav DKRG de første 50 sager sammen med den generelle ansøgning om at undersøge, ikke blot de individuelle sager men også den større systemiske struktur igennem Koreas adoptions-historie. Den 13. september 2022 indgav DKRG endnu flere individuelle sager, herunder også sager fra Holland, Belgien, USA, Canada, Norge, Tyskland, Frankrig, Luxemborg og Sverige. I alt 367 individuelle sager blev indleveret til TRC.

Efter flere års undersøgelse bemyndiget af parlamentet, udkom den længe ventede midlertidige rapport den 26. marts 2025. Rapporten viste krænkelser på menneskerettigheder i de første 56 undersøgte internationale adoptioner fra 1964 til 1999, herunder også adoptioner til Danmark. Den bemærkede, at den sydkoreanske regering havde brugt international adoption som et "omkostningseffektivt tiltag for at styrke indenlandsk børnevelfærd", at adoptionsbureauer efter aftale havde sendt et fast antal børn afsted til vestlige lande hver måned, at regeringen havde forsømt sit ansvar for at føre tilsyn og forhindre "misbrug fra adoptionsbureauernes side", at adoptionsbureauerne ikke modtog de korrekte samtykker til adoption, forfalskede dokumenter, præsenterede børn som forældreløse, selvom de havde kendskab til forældrene, samt at babyer var blevet meldt døde over for deres biologiske forældre for derefter at blive sendt ud af landet. Kommissionen fandt også, at hvis nogle børn døde, blev andre børn sendt afsted under deres navn.

Udover at anbefale en officiel undskyldning opfordrede kommissionen også flere andre tiltag

for at sikre en prompt ratificering af Haagerkonventionen og en forpligtelse fra adoptionsbureauernes side til at genoprette adopteredes rettigheder. Derudover anbefalede de en omfattende undersøgelse af adopteredes statsborgerskab status og eventuelle tilsvarende politiske foranstaltninger, samt retsmidler for ofre, hvis identiteter var blevet forfalsket i forbindelse med adoptionen.

Ved TRC2's afslutning blev 42 sager suspenderet, men med det håb, at sagerne kan genovervejes hvis en ny Sandhedskommission nedsættes. Kommissionen indvilgede også i at suspendere efterforskningen af de resterende 269 sager, som mangler tilbundsgående undersøgelser, med henvisning til utilstrækkelig tid til at færdiggøre sagerne inden udløb af fristen. Lige nu afventes om der vil komme en ny TRC 3, hvor de resterende sager vil kunne genoptages og nye sager tages ind. Hvornår den vil opstarte, er i skrivende stund uvis.

UNDSKYLDNING FRA DEN SYDKOREANSKE PRÆSIDENT

Den 2. oktober postede Sydkoreas Præsident Lee Jae-Myung en undskyldning til de koreansk adopterede på sin Facebook-profil. Dette kom følge af anbefalinger fra den koreanske sandheds- og forsoningskommission og i forbindelse med at Sydkorea dagen før ratificerede Haagerkonvention om beskyttelse af børns rettigheder i forbindelse med internationale adoptioner.

"Mens nogle børn er endt i kærlige adoptivfamilier, har andre lidt gennem livet på grund af uansvarlighed og den måde adoptionsbureauer fungerer på."

Mit hjerte føles tungt, når jeg tænker på bekymringer, smerte og forvirring hos alle adopterede børn, der alene og i en ung alder blev transporteret til fremmede lande, før mange endnu kunne tale deres eget sprog.

Den aktuelle undersøgelse af Sandheds- og Forsoningskommissionen har fundet, at menneskerettighedskrænkelser har fundet sted i forbindelse med internationale adoptionsaktiviteter. Staten har sandsynligvis ikke taget ansvar i denne proces.

På vegne af Republikken Korea vil jeg derfor gerne undskylde over for de adopterede, deres familier og deres første familier, som også har lidt indtil nu."

Nogle vil måske mene, at denne undskyldning falder på et tørt sted, eller at en undskyldning ikke betyder noget. Det er også anden gang, en Sydkoreansk præsident har undskyldt overfor koreansk adopterede.

Tidligere præsident Kim Dae-jung undskyldte ved et møde med koreanske adopterede i 1998 og sagde: "From the bottom of my heart, I am truly sorry. I deeply feel that we have committed at grave wrong against you." Men han anerkendte aldrig statens ansvar i adoptionerne.

I Korea har undskyldninger som denne stor vægt, og de bliver ikke givet let. I Korea handler undskyldninger meget om ære og ansvar. Mange havde forventet, at Præsident Lee Jae-Myung ville udskyde sin undskyldning til slutningen af i sin 5-årig periode, men at han vælger at gøre det allerede nu, kort efter han er tiltrådt, er et positivt tegn.

Vi håber, at dette vil blive starten på, at flere aktører indenfor adoption vil vedkende deres ansvar og fremadrettet vil samarbejde målrettet for, at adopterede får adgang til alle deres identitetsinformationer, og på den måde får mulighed for at finde deres familie og ophav. Dette vil være en god start som kompensation for det, som for længst blev taget fra dem.

 이재명 2. oktober kl. 02.50 · 🌐

<국제 사회와 함께 입양인의 삶을 지키겠습니다>

올해 10월 1일부터 대한민국은 '헤이그 국제아동입양협약'의 공식적 당사국 비준한 전 세계 100여 개 국가와 함께 아동의 권리 보호를 최우선에 두고, 국제 사회와 함께 노력할 것이라고 국제 사회와 약속한 것입니다.

당연한 이 약속에 이르기까지 우리의 과거는 결코 자랑스럽지 않았습니다. 더 부끄러운 오명을 써왔습니다. 6.25전쟁 이후부터 최근까지 해외에 입양된 0에 달합니다.

선진국 반열에 올라섰다는 2020년대에도 한 해 평균 100명 이상의 아동이 한 입양가족을 만난 이들도 있었지만, 일부 입양기관의 무책임과 방조로 평생 아직 우리 말도 서툰 어린 나이에 이역만리 타국의 낯선 땅에 홀로 던져졌을 떠올리면 마음이 매우 무겁습니다.

최근 법원 판결과 진실·화해를 위한 과거사정리위원회의 조사 결과, 해외 입양이 확인되기도 했습니다. 그 과정에서 국가가 제 역할을 다하지 못한 부분 대한민국을 대표해 그간 고통받은 해외 입양인과 가족, 그리고 원가정에 진심으로 사죄합니다.

지난 7월 '국내입양에 관한 특별법'과 '국제입양에 관한 법률'이 시행되면서, 저는 체계가 마련됐습니다. 이제 국가가 입양인 여러분의 든든한 울타리가 되고 관계 부처는 긴밀한 협력을 통해 입양인의 권리 보호와 인권 중심적 입양체계 아울러 해외입양인들의 뿌리 찾기를 도울 실효적 지원방안도 함께 강구해 주 입양인과 입양가정, 그리고 원가정이 서로 함께함으로써 더 큰 행복을 누리시길 바랍니다.

 이재명 2. oktober kl. 02.50 · 🌐

<Vi vil beskytte adopteretes liv med det internationale samfund>

Fra den 1. oktober i år vil Republikken Korea sænke den officielle status for 'Den internationale Haag-konvention om adoption af børn'. Sammen med over 100 lande rundt om i verden, der har underskrevet den kommende aftale, har jeg lovet det internationale samfund, at jeg prioriterer beskyttelsen af børns rettigheder, og kører adoptionsprocessen gennemsigtigt og ansvarligt.

Vores fortid har aldrig været stolt af før dette løfte selvfølgelig. Republikken Korea skrev engang den skammelige stigmatisering af 'børneeksporterende lande'. Alene den officielle rekord er antallet af børn, der adopteres i udlandet, nået op på 170.000 børn siden 625-krigen.

Selv i 2020'erne måtte over 100 børn i gennemsnit forlade udlandet. Nogle mennesker har mødt varme adoptivfamilier, men mange har brugt hele deres liv i smerte på grund af uansvarlighed og hjælp fra nogle adoptionsbureauer.

Mit hjerte er meget tungt, når jeg tænker på angsten, smerten og forvirringen hos de oversøiske adopterede, der blev kastet alene i et fremmed land i et fremmed land i en ung alder.

Nylig undersøgelse foretaget af domstolens afgørelse og Fortidskomitéen for Sandhed og Forsoning, nogle tilfælde af uretfærdige menneskerettighedskrænkelser blev fundet i den oversøiske adoptionsproces i processen vil der ikke være dele, som landet ikke har gjort min del af.

På vegne af Republikken Korea vil jeg gerne udtrykke min dybeste undskyldning og kondolence til de oversøiske adopterede, deres familier og de oprindelige familier.

I juli sidste år blev der med særloven om hjemlig adoption og 7 loven om international adoption etableret et system, hvor staten og de lokale myndigheder kan tage ansvar for adoptionsprocessen. Jeg vil nu være dit pålidelige hegn, adopteret af staten.

Jeg håber, at Relationsministeriet vil arbejde hårdt for at beskytte adopternes rettigheder og etablere et menneskerettighedscentreret adoptionssystem gennem tæt samarbejde. Vi håber, at vi også finder et effektivt støttesystem til at hjælpe de oversøiske adopterede med at finde deres rødder.

Vi vil gøre vores bedste for at sikre, at adopterede, adoptivfamilier og oprindelige familier kan leve med større lykke ved at holde sammen.

🌟 · Se oprindelig tekst · Bedøm denne oversættelse

FLYTNING AF ARKIVER

De koreanske adopteredes arkiver er midlertidigt flyttet fra de forskellige adoptionsbureauer til National Center for Rights of the Child's varetægt under the Ministry of Health and Welfare i Goyang. Ifølge NCRC har de pr. 26. september 2025 overført godt 232.578 filer fra de respektive adoptionsbureauer (EWS 55.663, KWS/SWS 51.213, KSS 17.753, Holt 107.949).

De første adopterede har allerede været inde og se deres filer, men køen er lang og ressourcerne er begrænset. Desuden har der været vedvarende kritik af, at opbevaringsanlægget var placeret i et brandfarligt område, at dokumenterne ikke var godt beskyttet, og at anlægget i det hele taget var svært tilgængeligt.

Den 10. oktober 2025 blev der underskrevet en aftale (MOU) mellem National Archives of Korea (NA), Ministry of Health and Welfare og NCRC.

Aftalen omhandler en ny flytning af arkiverne til Koreas Nationalarkiv i Seongnam, cirka halvanden time udenfor Seoul under Ministry of the Interior nad Safety (MOIS).

Aftalen giver dog ingen konkrete planer og detaljer, så det er uklart, hvornår det vil ske, og hvordan det stiller os adopterede, som ønsker at tilgå vores papirer i mellemtiden.

Hvis du gerne vil ansøge om at se dine adoptionspapirer i Korea, skal du først og fremmest skal udfylde en Adoption Information Disclosure på <https://www.kadoption.or.kr/en/h>. Når denne er godkendt, vil du få mulighed for at booke en tid eller få dine dokumenter tilsendt elektronisk. Du skal forvente, at det kan tage op til 75 dage ifølge NCRC.

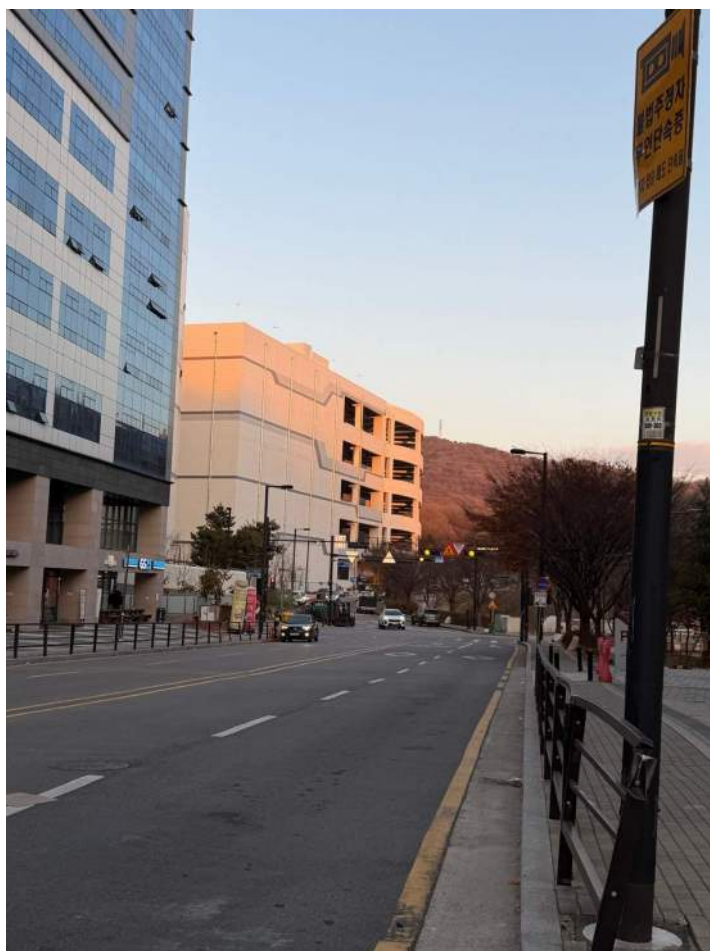

Foto: Maj Bjerre

Koreansk *mad*

AF MAJ BJERRE

K-food er upcoming og trending, og der er mange muligheder for at spise koreansk mad uden at skulle flyve til Seoul. Det går stærkt for tiden, og der åbner konstant nye spændende spisesteder, særligt i København., KoreanBBQ er også at finde i Århus. Mange har sikkert Buldak eller andre koreanske ramen i køkkenskabet, men her er en opfordring til at besøge de mange spisesteder, der serverer lækker koreansk mad.

잘 먹겠습니다!

KØBENHAVN

Bulko
Ny Carlsberg Vej 38 st.tv.
1760 Vesterbro

Captain H
Blegdamsvej 106, kl
2100 København

Koba Koreansk BBQ
Amagerbrogade 243
2300 København S.

Kopan Street Korean Hotteok Bar
Torvehallerne
Nørregade 2
1165 København

Kopan
Linnésgade 24
1361 København K.

Red Temper (Koreansk inspireret)
Borups Alle 205, st. Th
2400 København

Sakura
Møntergade 22
1116 København K.

Seoul Koreansk BBQ
Dirch Passers Allé 17
2000 Frederiksberg

Seoul Koreansk BBQ
Vanløse Torv 1. 1, 210
2720 Vanløse

Seoul Koreansk BBQ
Hamborg Plads 6
2150 Nordhavn

SSAM Korean Food Bar
Colbjørnsensgade 7
1652 København

Ouri
Sankt Peders Stræde 24a
1453 København

Restaurant Juju
Øster Farimagsgade 8
2100 København

Restaurant Koan
Langelinjekaj 5
2100 København

Propaganda Kitchen and Wine
(koreansk inspireret køkken)
Vester Farimagsgade 2
1606 København

Hot Pot republic
Vesterbrogade 146
1620 København

ROSKILDE

Seoul Koreansk BBQ
Ro's torv 1
4000 Roskilde

ODENSE

Sitta Koreansk BBQ
Kongesgade 41
5000 Odense

ÅRHUS

Bap the Korean cuisine
Århus Street Food
Ny Banegårdsgade 46
8000 Århus

Gogi
Skt. Knuds Torv 25
8000 Århus

Seoul Koreansk BBQ (åbner feb 2026)
Store Torv 1
8000 Århus

AALBORG

Restaurant Han
Shoppen
Vandmanden 5
9200 Aalborg SV

SILKEBORG

K-BBQ
Søndergade 20a st. th
8600 Silkeborg

Du kan altid kontakte bestyrelsen ved at skrive en e-mail til info@koreaklubben.dk

www.koreaklubben.dk

Jannie Jung Westermann
Forperson

Lars Sun Liebing
Næstformand

Klaus Kook
Sekretær

Simon Husted
Kasserer

Monica Toudahl Knudsen
Bestyrelsesmedlem

Kim Stenbryggen
Bestyrelsesmedlem